Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

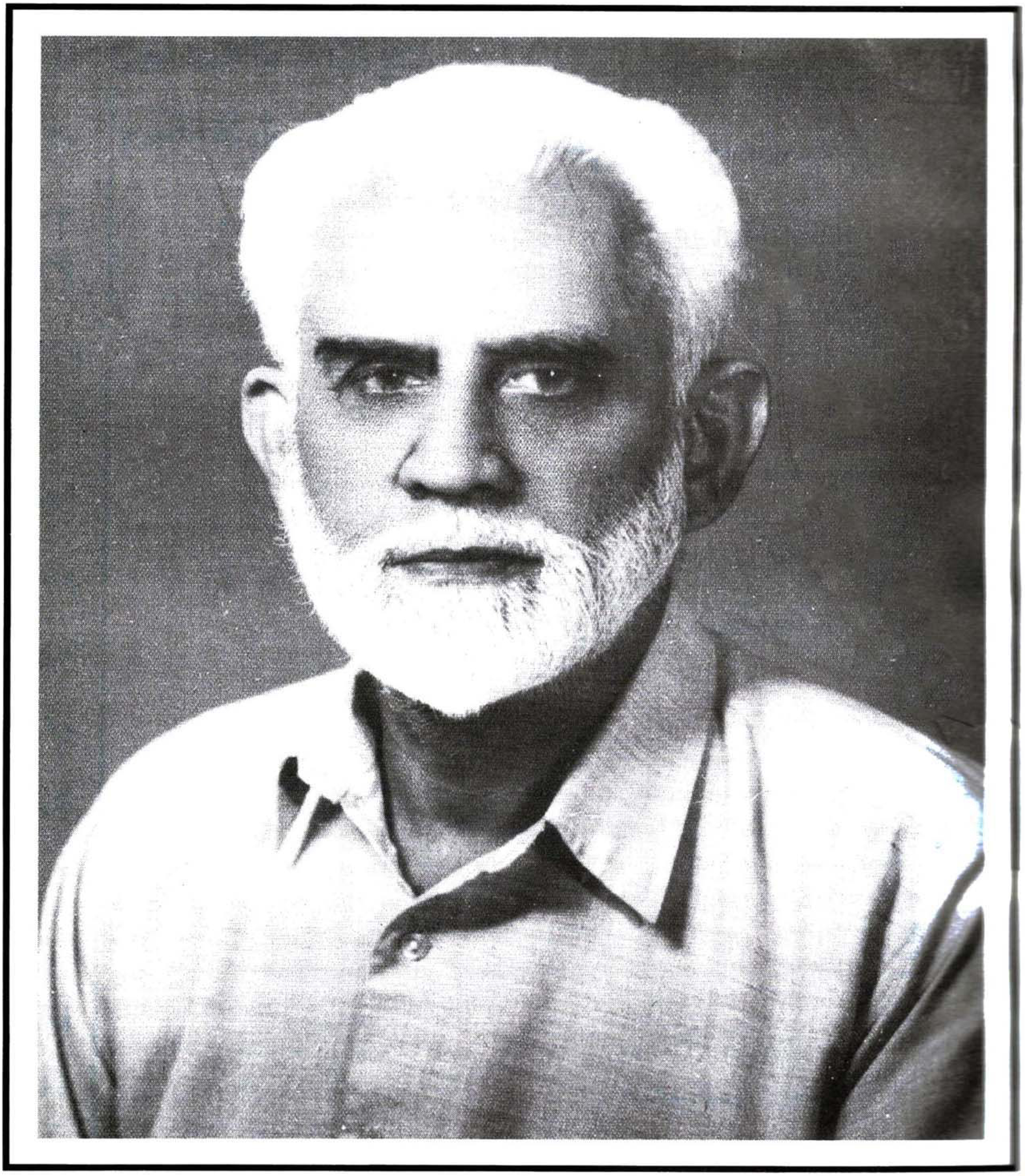

عبدالله جان مغموم

ترون

دَ هغو ډېرو ډېرو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
پېښو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره را څڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د لیکونکي کښي محفوظ دي

د کتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمیر ——— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قیمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پریس ———

کاتب ——— محمد رسول پښتو اکیډیمي

د موندلو درک:

۱- یونیورسټي بک ایجنسي - خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمیر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه مینان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی د بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه اديب او ښکلے انسان"

(جان محمد زليمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نږدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړيتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتو او د غېرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووايم چې د غه ښکلے شاعر - اديب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ما ته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې څنې بيا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ايښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وار مې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې ځوان نيي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې د ډېر

په ناځواليږ دا وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړې - دَ فائيل دوه پانړې مې چې واړولې نو په دريمه پانړه دَ اولنۍ
مضمون نوم وَهُ " خلورمه لوُر " په لوستو يې شروع اوکړه ،
اولنۍ پانړه ورپسې دويمه پانړه او بيا دريمه پانړه - تلم ورپسې دَ
هرې پانړې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزا ورے سپوا کيدو - دَ هرې کرښې
په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کيده - غوږے به مې
زيک زيک کيدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پانړه سرته
اورسيده نو په ځان هغږوپوے نهٔ وم څو رنړې رنړې ترمې ترمې
اوښکې مې دَ سترګو نه داروانې وې په مخ مې څورې ورې بهيدې
او په ګريوان کښې مې څڅيدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په
يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوتَ
اووتم او هغه دروند فائيل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو -
دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيک زيک شو - هره يوه قصه يو
غم لړلے غم زپلے او غم سيزلے داستان وَهُ - يو دَ بلې نه زياته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوستله
او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سرېکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ به وا خستم چې دا څو ند دُخني خلقو دپاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او ترنږ نيدلے دے -
مغموم دوره موده ماپه رپسېيو اوريد لے وهٔ - دَ هدايت خان "

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکې" په کردار کښې او د پښتو ډرامې کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو نندارې کړې وه - خو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړه کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلے شي - زه نه وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وو یو داسې انسان چې نه د غمونو نه خبر وو او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار نو وو، خو د دې نه خدائے شته چې نه وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلې شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښه په غور سره اولوستې چې دا هر څه حقیقت دے - د "وائي" قصې نه دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" قابل راکولو نو ورسره ئې راته دا ووئیل چې دا هرڅه چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

شوی دی - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرته کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم را غلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زه درنه یو تپوس کوم چې دې لوستونکو تاسره څه بد کړي دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو پسې قلم راخستے دے - تاسره خو د خندا خبرې هم شته - د ټوقو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډیلي ماحول کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وے - او څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې را جمع کړے وے چې د لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا او زړه دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولم - او دا مې یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو دا ګنې د لوستونکو سره زیاتے نه دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې او وے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور ترمنځه بر ناحقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوند هغه خلق پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار مزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب خپل خپل اصول دي - په تېر و ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب دَ "تور اوربل تورو کمڅو خیږي" لوستلے وَه دَ هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړهٔ کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه وکړو چې مغموم صيب دا دومره موده خپل څو وَه چې خپله دَ ځوانۍ شاعري دې دا سې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې دَ ځوانۍ رباب او تنګولو بکار څو دا وه چې دا دَ ځوانۍ شاعري دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وے او په دې عمر کښې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے - زما دَ دې خبرې په جواب کښې مغموم مُسکے غوندې شو او راته يې اووے چې لاله ستا خبره په سر سترګو منم خو زمونږ دَ خلقو المیه دا ده چې مونږ دَ مجبورو دلاسه يو کار هم په وخت نهٔ شو کولے - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نهٔ دې تېر کړے دے او نهٔ يې تېر ولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او ورځې په شپو بدلو و - نو زما د ځوانۍ شاعري څو به ما هله په وخت چاپ کړې وے چې زهٔ دَ رېډيو دَ دُنیا په دَلْ دَلْ کښې ورېوخت شوے نهٔ وے - ځکه چې په رېډيو کښې زما ژوند څو ور وور او دا نه وانه شو زهٔ يوا ځې دَ ستمو دِ نتمانو او زلمو د نګين شاعر پاتې نهٔ شوم بلکې زما شخصيت په مختلفو برخو کښې په دا سې طريقې سره تقسيم شو چې زمانه يې شاعري هېره کړه - هغه شاعري چې دَ طالب العلمانو او زلمو په نو بیه وه هغه شاعري چې زما په هر هر نفس به زلمو او ځوانانو ماله دومره شابسے راکولو چې شاه اسنا زه يې نه وه - زما د پاره شاعري هېرول ناممکنه خبره وه خو لا له ! دا خلق هم عجيبه دي - يا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست و وچې په واه واه بيا اووايه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وو - او ياچې زۀ د رېډيو د
يو اهم پروګرام "حجره" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه
ورځ په سندا سورجرې ته راغلم نو ځوانانو او زلميو په زړه
چې بوډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه کۀ ئې ګورې -
هغه چابه چې زمانه مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زۀ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د رېډيو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه
به مې ليکل او پېش کول -

رېډيو ته د ننوتو په وخت زۀ صرف يو شاعر وم - او چې
رېډيو ته ورننوتم نو زۀ اناؤنسر هم شوم - کومينټيټر هم
شوم - پروډيوسر او رائټر هم شوم د ډرامو هيرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چانه ښۀ
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وو
چې زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هيرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به
دا کوشش وو چې زۀ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګنهلے شو۔

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې۔ تا ته د خوا نو خلقو محنت او خواري معلومه ده۔ په دغه خوارۍ کښې افسرانو کښې یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغه په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو۔ نو دا د کال ۱۹۷۶ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو۔ چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن....؟ نو مسکے غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ماښیګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکیږي او ماسره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي۔ نو ته به مهرباني اوکړې او ماسره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې۔ نو ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو۔ نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پورې اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه۔ په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وه او زما اوریدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اوریدل غوښتل۔ زما کردار اداکول یې پکښې خوښول۔ د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور اوربل تورو کمڅو خبرې" هیرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٌ لالہ! داېٔ لاڅهٔ کوې، دَ ریډیو دَ عروج په زمانه کښې چې دَ هوا په چپو صرف دَ ریډیو بادشاهي وه - چې لاټیلیویژن دَ پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ دَ هدایت خان او پائنده خان دَ کردارونو نه علاوه دَ ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم دَ ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو دَ یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او ریډیو ونکو ته دَ یو نوي پروګرام "خوابهٔ تراخهٔ" او دیو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٌ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما دپاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې دَ پښتون قام اوٌ پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما دَ شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل دَ ریډیو په ټول کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "دَ خوبو و ترخو" دپروګرام په تخلیق او دَ "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خوابهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" دَ دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به دَ ادب او دَ نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

تو لاله دَ ریډیو په دې دومره ناوزګاره او کنجي لکه ژوند کښې کټې ما دَ اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کښي وخت وه؟ زه کښي په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تا سو زما دَ دویم دور دَ شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې دَ مغموم بیان واؤرېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې دَ ریډیو په دومره تاوزکاره ژوند کښې دَ مغموم نه دَ دویم دور او دریم دور دَ شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے۔ زه دا منم چې مغموم دَ ریډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه اوکردارونه اداکړي دي لکه "خوابده ترانے" او "سرچکے" به تر تول عمر دَ خلقو یاد وي۔ او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي۔

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابرؔ په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم اېښودلے وُ، خو دېو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه تېر ېدے تېر ېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانۀ تراخۀ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکي کومې چې دَدې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړۀ ته رسېدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې دَدې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سېلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ دَ رنړو او ترمو ترمو اوښکو یو سېلاب به د خپلو اورېدونکو دَ سترګو نه راروانوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نهُ

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اورېدو ته اوو ېلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شریک کړے شول - خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي ددې کتاب هره واقعه په غور او سره سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دهرې واقعې په لوستوئې کهٔ دَ او بښکو لړۍ دَ سترګو نه راروانه نهٔ شوه نو بیا زهٔ ملامته - زما د مضمونونو - واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پُوره او نهٔ خېژي دا مضمونونه ما دَ ریډیو د اورېدونکو د پاره خاص دَ ریډیو په ټیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وئیلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښي دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وَي - خو یوه خبره زهٔ تاسو ته په دې یقین سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادئې په حقیقت باندې اېښودے شوے دے - دا دشتیا، قِصې مې راجمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دعا تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولوئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هرلوستونکے به ترې نه د خپل خولې دَکه کړي - انشاءالله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لُور

بېګاه دَ زرغن دَ دوؤ میاشتو ماشومه لُور آخرمړه شوه خدائے

دې او بخښي .... خو یقیناً چې خدائے به بخښلي وي ځکه چې دَدوؤ میاشتو

د ماشوم د نهٔ بخښلو هډو سوال نهٔ پیدا کېږي .... او دا سې ماشومه -

دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې دَ سترګو دَ غړولو سره سمدستي دَ

نفرت په نظر او کتے شول .... د چاپه پېدا ګښ چې دَ زرغن مور خپلې ابزوور

له په خوله کښې د پېغورو پېټقونه ورو منډل او د چا په پېدا ګښ چې

دَ زرغن تَبر په سرو سترګو روڼ ژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا دَ زرغن

څلورمه لُور وه ... او دَ زرغن لُورنه زوے پکار وُ - دَ زرغن د مور

نمسۍ نه نمسے پکار وُ - خو دَ زرغن په قسمت کښې زوے او دَ زرغن

دَ مور په قسمت کښې نمسے نهٔ وُ .... قدرت ته به دا نهٔ وه منظوره

چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... خو دَ زرغن مور دَ

قدرت فېصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نهٔ وه .... هغې دالله پاک

فېصلې ته غاړه نهٔ اېښودله ... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سپېلنۍ

شوه .... ځکه خو دا سې په کنډو کېس و سر شوه .... د حالت د بودۍ

کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دا یا نو سره مشوره ې او شوې -

چا ورته وے چې زرغن له بل واده او کړه - او چا ورته او وے چې

ماشومې له د خلو بېنتي نه اګاهو اګاهو په سود کړې انکار کښې په
سور کړو سيخونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړې چې د زرغن زوے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړې سيخ
او دا غه چې خدائے پاک د ر له نسبے درکړې - چې د جينکو پاتلې
به له شي - د زرغن د سور زړهٔ ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
يوه ورځ سحر وختې دوه سيخونه د نغرې په سُور انګار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سيخونه سره کېدهٔ - ماشومه د خپلې نيا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړې کښې ترلې په خوب اودهٔ وه..
.... ماشومه کلې نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قيامت
راتلونکے دے - تنکې کلې نهٔ وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بيا تر مرګه پورې دا سې د آرام خوب او نهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت تېر شو نو .... دواړو سيخونو يو
چيغ نارې کړل - د ماشومې د خولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکيکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو.... د ماشومې مور د غوجل نه په هيبت رامنډې کړې او چې
او ئې ته را ننوته نو د زرغن سور لکه ځونړے سرهٔ کړې سيخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور ورپرېوته ... لُور ئې راپورته کړه -
په سينې پورې ئې اونيوله - او ..... (په ژړا) دا ولې ولې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لُور دې څهٔ اوکړل هغه .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه که غير دې اوکړو نو دا سيخونه درته په سترګو کښې منډم - ته
نور شې تا خو زما د زوے ژوند په عذاب کړو - د لونړو قطار دې جوړ

کړې دے - بل څۀ علاج ئې نۀ ؤ - جینۍ له مې پۀ تدې اودا غې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړم وَم - ماله به دې سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ ورکوله .... بي بي دَدې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډیر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لور په سینې پورې نیولې پاس په کوټه روخته - دَ ېښو په سر کېښناسته - ماشومه ئې په غېږ کښې واچوله - هغې وریتې وریتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپینې پاڅې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړا نه وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وینې څڅېدې - خو په خوله ئې هیڅ نۀ شو وئیلے - دَ ماشومې لور سره ئې لکه دَ لیونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَدې ماشومې څټې نه زار شم تۀ ولې دې ظالمې دنیا ته راتلې - تاته دَ دې دنیا شرمخان نۀ وُو معلوم - تاته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - تۀ نۀ وې خبره چې دلته دَ نیا کانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... تۀ ولې راتلې هُن؟ ستا په ماپاندې هم زړۀ نۀ زېږیدو - لو نه خو تل دَ میاند و نه زاد بري قربانېږي، نو... تۀ خو هم زما لور ئې کنه تۀ به نۀ راتلې - تۀ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نهٔ راتلې چې دومره نهٔ په عذابېدې او زما ژوند درسره هم داسې نهٔ په سروتېکو کېدے .... ته مره شه لورې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - دَدې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېد اکېدو حق نشته بیا ئے لویه خدایه ته بیا د لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې دَ مور په زړهٔ تیاره راغله بې هوشه شوه - او نورو وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بورې .بورې پرته وه - خدائے خبر چې څهٔ وختې ئې نواسې پاس اوخته - ماشومې ئې دَمور دَ غېږې نه راؤشوکوله په زنګو کښې ئې ورلړه کړه او په انګور ئې دَ خړځورې کمبل وا چوله.....

دَ ژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخاشوې - دوه میاشتې مور او لور دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نهٔ دَ ورځې سترګه پټه کړه او نهٔ ئې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بېګاه دَ زړغن دَ لور سختې معاف شوه ..... (غریو) ماشومه ټله دکلکېدو نه څخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده - دَ غورېدو نه آګاهو اودورېده .... نهٔ ئې سپېرلے رولیدو او نهٔ دَ سپېرلې نه خبر شوه دَ ماځیګر نس چې زېږېدو نو ماشومه تورو ځاؤروته اوسپارلے شوه .... مورئې ژړل دېر ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې سترغلي پرسېدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې راوېخ

شوې وه- خو د پښو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په خوا ږه خوب اوده وه .... مور شپه په اُلُون بلُون تېره کړه - او سحر وختي چې مُلا بانگ وټېلو مور برُقعه په سر ادېرې ته لاړه ... لويه اديره .... کنډر کنډر، هيبت هيبت اديره خاموشه خاموشي - ذره لړزوونکي او بوکنوونکي خاموشي .... کېرچاپېره قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په دغه ښاريه کښې د دې د ماشوم لور قبر دے ته لکه د يو ورکوټي تاج محل په رنگي ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نه ښکارېږو - د يوې مظلومې تس نېد لې ماشومې قبر خو د تاج محل نه زيات ښائسته وي .... مور ځېلې لور په قبر ورپرېوته - قبر له يې غاړه ورکړه - لکه چې ځېله ماشومه لور يې سينې ته رانږدې کړه - بوڅو بې واره بې واره چغې يې اووهلې - او بيا.... ؟ ......
ور لورې تابېگاه شپه په دې خوشې بيابان کښې يواځې تېره کړه - وېرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې زما سينه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په ځېلو پښو دې مړه کړم لورې پښې خو دې بېگاه نه خوږېدې کنه .... بېگاه خو به دې ډېوند و دلاسه ترتيبې نه وې وهلې کنه .... ؟
او ته به بېگاه په ارام وې بېگاه به دې ايله په آرام خوب کړے وي .... لورې ما خو بېگاه هم ټوله شپه په سترگو سترگو کښې تېره کړه - زه خو بېگاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره - دومره ناقلاره چې ذره مې بس ټق ټق چاودو - او س مې هم ذره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څپېکې وهلې - د راتلو توان مې نه ؤ خو تاله راغلم - ساوې چې شا
دا نوی کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لورې ډېر ښائسته کور
دې دے دا نوی کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړی ګښې اواز اولښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه رادوان شو .... د غه سېلاب رو رو کمېد و کمېد وچې دوه اوښکې
ترې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ ګـکونه راپسه
شوې او د دوؤ سترګو په .ښو کښې سکه سپینې مرغلرې راحصارې
شوې - او څهٔ ساعت پس چې د غه د اوښکو مرغلرې د.ښونه
دقبر په ګلونو راتوې شوې نو .... د لور مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اُوو هله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چودو .... اُوُ! د بد نصیبي مو
زړهٔ په رښتیاء اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد دپاره اونهٔ چوي
نو نور به دَ چا دَپاره چوي .... ؟

دَ مور دپاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
دپاره شته - د ظالمانو دپاره شته - ګني دخدائے په نزد زوے او لور
یو برابر دي - نو اے دجهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونړو - اے دَ کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خویندو دَ قدرت په. قانون
کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لور دَ زوئے
نه په هېڅ لحاظ سره ټیټهٔ ده - لورخو د زوئے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار دپاره په زړهٔ کښې دَ مینې او محبت بې شانه ډېر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم د غه لور صباله دچا خورشي دچا دَ
[illegible] دچا مورشي - نو اے دخدائے دقانون خلاف بغاوت

کوئنکو خوا ښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګوره د الله تعالی انتقام ډېر سخت دے - د ظلم انجام ګوره ډېر بوګنوونکے دے - او اے د زړغن ښنځې - اے دیوې بد نصیبي تور بد نصیبي سوري - ستاسو د دواړو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا خو د دنیا اوسیدونکو ډېر اوژړولي ډېرې اوکړولي - اوس مو د هغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شو نه

دَ مرګ هېڅ پته نهٔ لګي هېڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډېر چې اتیاره څیز دے دَمرګ دپاره دَ څهٔ نېټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او کهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شړک دے چې
په چا راپېوځي او خپلې ځونړې ښېخې ورته په مړي خښې کړي -
څومره ماشومان په ماشوم څټه
مرګ دَ لحد تورو خاوَرو ته اورسول
څومره ښکلي ځوانان چې
دپلارانو دَ ملاتېر او دَ میانو دَ سترګو تور وُ
دَمرګ ناترسه څپېړې
د دنیا نه پورته کړل
څومره پلاران اوتړېدل ؟
څومره میانې بُورې شوې ؟
او څومره تورې سرې کُونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې!

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راغلې وې څو د خپل تقدیر نه خبرنه وې

د خپل قسمت نه خبر نه وې

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي -

جبینه! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه -

هغه د ګلاب ګل په څېر چې د مخ نه شرمېدو، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبینه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے -

جبینه ښکلې وه،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه ؤ -

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوروڼو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائیلے شوه -

جبینه که د ګلو لخته وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه که د ځوانو درځو وه، نو اکبرخان د ژملو آدم خان وُ.

دوه ښکلي، یو ه پښغله او یو زلمی
د ترږ نور او د تره زوی.

دوه اړه د یو نیکه اولاد

ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالان وو.

او ځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره ځغلي کوه لاړه نو .... خدای خبر چې څه چل وُ.

خو ښن جبینې ته د ځیلی چاچي راتګ څه بل رنګ ښکاره شو ښن به چې ځغو ځیلی چاچي ته ځاځخ کیده نو ښن میده به تر پي او دغه وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوڅه راښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره ځینې او چپې پله-

جبینې د مور او چاچي خبرې اوریدې زړه یې چې واو دړیږو-

نه پوهیده چې دا ولې د خان نه یې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې ښن ستا دا زړه د اسې چې قابو درځیږي اسے زړه د اسې

چې قابو کیږه مه - که ښن ته یې قابو شوې که ښن ته د قابو

ته اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګود ے ځور ره ځوره شي -

جبینه ! د ځان سره نکیا وه، او چې د خیالاتو د سمند رته را بهر شوه

نو د مور غږ یې ترغوږه و شو.

د جبینه خو ستاسو امانت دے خو دې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نجیل کورته ئې بوتلے شئ -

لاړه دَ جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هر وخت دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - دَ یوبل په تصوّر کښې به ئې دَ ژوند شپې ورځې تېرېدې - دَ خیالونو او تصوّر دنیا یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې دَ دوؤ مئینو زړونو دردا پکښې په یوتوله وه - حرکت ئې په یو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې دَ شپې دَ آسمان دَ ستورو پرقا نوره هم سېوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم دَ مخو اپه نسبت زیاته ښکلې او ښائسته ښکارېده - ټوله فضا او ټول ماحول -

دَ ځوانۍ په رنګینو کښې راو نغښتے شو-

اؤ ! دوه مئین زړونه چې دَ ژوند په لارې دَ ملګرتیا تابیا اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا چې دَ ژوند شپې ورځې دَ رنګینې دنیا په تصور کښې په تېزۍ تېرېدې - اوچې اکبرخان دَ ا بجینۍ دمکړي وا خسته نو مور پلار ئې دَ وادهٔ بندبنا اوکړه - دَ وادهٔ نېټه کېښودے شوهٔ جبینه په کُنج کښې کښېناسته -

کُنج ..... چې دَ مور پلار په کور کښې دَ جبینې دناستې ځائے وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ - دَ جبینې په زړهٔ کښې ویره غوندې

وه - خدای خبر چې څه چل ؤ چې نن د جبینې د زړه په دروازې
کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو ئې د نکریزو نکه چې چېچل کول د هغې زړه
خوشحال چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په یخو یخو اوبو اووینځي - چې دا سوې ئې لږ په قرار
شي - خو جبینې داسې نه شو کولې - ځکه چې هغه په کنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښام
شو - ځنګښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اور بل
خوږ شو .... ښایسټ ئې پس په دوه شو هرچا د ناوې ښائست
او ستائېلو -

په خوشحالو او نندارو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو په ټقار کښې ډولۍ د
اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه -

او دې ځائے نه د جبینې د ژوند دویم دور شروع شو -
اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره ډېرې ګرانه وه -
په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه ؤ -

دېنې کور ؤ - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنیئر ؤ - او یوه ورځ داسې رغله
چې هغه د اعلیٰ تعلیم دپاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت یې جبینې ته اووې ـ

"جبینې خفه کېږه مه زهٔ به که خېرې ژر راشم"

"څومره ژر به راشې اکبرخانه"

"بس که خېرې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي"

"دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

اکبرخانه تهٔ نهٔ یې خبر چې دَ جدائۍ یوه لمحه هم لکه دَ کالے
هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

"جبینې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څهٔ اوکړم"؟

"اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے ـ
ستا لندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دوبېږي ـ ستا په دې تلو کښې
ما ته ښه تباهي ولې ښکاري ؟

"ناداني جبینې ستا څهٔ خیال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره
کړي ؟"

"تهٔ په ما داسې بدګمانه یې"

اوُ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي ـ
زما ستا په مینه باندې باور دے ـ ولې بیا هم زما زړهٔ ....."

"د زړهٔ نه وسوسې اوباسه ـ پښتون په ژوند کښې یو ځل
مینه کوي ـ بیا بیا نهٔ کوي"

"اوخوره ددې ماشومې لونګینې په سر قسم ـ

اکبرخان دَ لونګینې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوُ دَ جبینې
سره یې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم" جبینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته ووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو!

ارمان مې دادے چې به ځکنيږ دوستو شو نه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ

کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل -

هم دغه رنګ تکرونه په ماښاموتو روماښاموته په تورو شپو

بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبرخط راتلو - د جبينې

سره دَ مينې لوظونه به په کښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط

ته ترېل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته

اورسېدو - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسېده دَ

اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځائے سپوره

سترګو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به دَ لوظ مطابق حره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل

لوظونه به يې ورته يادول - دَ لونګينې خبرې به يې ورته

ليکلې - ورته به يې ليکل چې لونګينه زما ډېره خوښه ده

ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګينه

دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زده کړي دي - په

تړ تړي ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط

په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر

نااوزګاره يم دومره نااوزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

را سره هم نشته -

لاړه جینه د فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - د اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جینې ته خط اولیکي؛ د جینې زړه تمکه اونخوړه .... او چې څه وخت د کلي یو بل ز لمي د لندن نه راغلو او دا خبرې راوړو چې اکبرخان هلته بل واده کړے دے - نو جینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - د سرو ویښته ئې په موټو موټو را اوشوکول او که لونګینه ترې نه خوابښې اخوا کړے نه وے نو شائد چې په سرې به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - د جینې نازک زړه دومره لویه صدمه داسې په اسانه نه شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې د لیونتوب دا چپه وه - رو رو د جینې زړه د حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چپله لور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... "خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې د بې وفا اکبر په شان نه وے - زړه مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستا دا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستا دا چپې چپې بانړه بونړۍ سونړۍ شي - ویم چې دا د بې وفا اکبر نخښه ستا درې سپین مخ نه را اوشوکوم خو ..... څه اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - ته زما لورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زه به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو ځنګه به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو څرنګ تېر کړم - د خاوند جدایۍ خو د ښځې د پاره مرګ دے ..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې .... خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه کښې شریک نشي زغملے هغه چا تېره کړې ده چې -

ه   هره ناپسنده به دې یوسم

یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وو - دولت وو جایداد وو خپل خپلوان وو، خو .... ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي.... غم د جبینې زړه ته ورپوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې ګوزارے اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو څروختې تبه او ټوخے.... او یو ورځ ژړے ماښام چې په جبینې بیهوشي دا غله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه مور ته رانژدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو سترګو پرېوتو - زړې ئې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

په سینه سرکښښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو
سیلاب داروان وُ - په ترپ ترپ ژبې دَ لور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما دَ زنګدن دا سلګۍ خو به دې لږ
یدلې وې - زما خو دا خیال وُو چې موږ دواړه به یو ځاے مړو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځاے سره ځو ..... اکبره که ستا
یاد شي نو ستا دَ رخصتۍ و په وخت در ته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې په مځکښې روستو شونه

نو اے دیوره په رنګینو کښې ورک شوې اکبره جینه روانه
ده یوا ځې دوانه ده زړهٔ چاؤدې روانه ده ته خوشحاله
اوسې هر ځاے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا
ګریوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...
او چې خوا بښې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې
یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله او ښکې داروانې وې او دَ جبینې
په زیړ مخ په زیړو انګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې
غوندې خوړې شوې او بیا او چې شوې.

حرص

هغه انسان را واوړي پړدي د حرص چې سترکو د چاپه او... (اسویلي)
بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چیچل
کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان
څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون
د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار
مو نه کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه
یادګارونه به درته ووښیم د سید خان د حرص داستان د حال په
ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه ووښیم د
سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې
د ګل آباد کلي کنډرونه ووښیم د سید خان د مشر ورور امیر خان د
مظلومیت قیصه په سلګو بیان وي - رونو که تاسو ګل آباد
ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ
لیدے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - راشئ چې د انسان
په جامه کښې د شوم قصه درته زه او کړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان و - ډیر درونه - ډیر خوښ او ډیر
د عزت خاوند و - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان و - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جایداد وُ ـ نو په دغه جایداد د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه ـ هغه په خپل جایداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل ـ او ددې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار یې کولو ـ
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو ـ او امیر خان
له به لاړ شو ـ امیرخان چې څنګه په ظاهره درون ښکارېږي دے، داسې
ورله خدائے خوئي هم موړ او درون ورکړے دے ـ د امیرخان یو
زوے وُ "فرید" دلسو کالو ماشوم ـ دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل ـ سور سپین ـ غټې غټې سترګې ـ پلن تندے ـ لوړه دښکه
پوزه ـ فرید په پلار ډېر ګران وُ ـ ځکه چې هم دغه یو زوے یې وُ ـ
نور اولاد یې نه وُ ـ نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور وُ ـ امیرخان به د هرې جمعې په ورځ دما سپښین
مونځ له ښار ته تلو ـ هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم دسګره پاکې جامې واغوستې څادر یې په اوږه
کېښود او ښار ته روان شو ـ او د تلو په وخت یې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لامبا دپاره لاړ نه شي خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مور ته یې اووے چې زه په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم ـ مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوشې نه اووتو ـ په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو ـ سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو ـ او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل ـ نو سپین خان

ناساپه فرید د مړي نه اونیوه - په مټکه یې لاس ومښلو او دواړه
پنجې یې تکړه د شوګ دخپل وراره په مړي ټینګې کړې فرید ډېرې
لستې را وټکولې - دَ ځان د خلاصولو ډېرې وسې یې وکړې خو دَ
سپېد خان دَ څو نرو پنجو نه یې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لنډه دا
چې بیقې سترګې یې راووتې - په خوله کښې یې ځګونه را غلل او
آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه دَ خپلو ناولو ارادو دَ تکمیل د پاره
یو حرصي انسان دَ خپل خوب وراره په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ
او بیا .... ؟ دَ تمکنه غوړې په خاموشۍ کښې سپېد خان د مور
پلار دَ اِکې یو نیازبین زوے لاش د مزکې نه را پورته کړو او جخت
دَ نهر اوبو ته یې اوسپارلو - چپو لکه دَ مور دَ غېږې په شان
فرید په خپلو ځانګوټو کښې را غونډ کړو او ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړهٔ ناقلاره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو دَ مور په زړهٔ کښې قِسم قِسم شکونو
غزونې کولې - پرېشاني زیاتېده دَ زړهٔ حرکت یې وراره کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته دَ مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ دَ فرید په نهٔ لیدو څومره خړپکې
څرېکې وي څو مور غریبه نهٔ وه خبر چې فرید سره څهٔ کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشاني نوره هم سېوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړهٔ کښې راپیدا شوې - قِسم قِسم شکونه او ګمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړهٔ کښې کړځېدل - وخت په تېزۍ سره مخ په وړاندې روان وُ - لاړو ما ښېګين په ماخُېګر بدل شو خو دَ فريد هيڅ پته ونهٔ لګېدهٔ - او تېر ماخُېګر چې اميرخان دَ ښار نه کورته راغلو نو دَ فريد مور ورته ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه پښو دکور نه رووتو او دَ فريد په لټون پسې ئې سړې خوارهٔ کړهٔ خو ترما ښخته پورې دَ دَ فريد هيڅ پته رونهٔ لګېده - دَ اميرخان زړهٔ ټکه اوخوړه خو..... هيڅ نتيجې ته ونه رسېدو - په خپل کلي ورور سېد خان پسې ئې جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه - سېد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوؤ کېدے شي چې په نهر کښې ئې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي - دکلي خلق راغونډ شول لالټېنو نه په لاس دَ فريد په لټون پسې نهر ته روان شو - سېد خان هم دَدې خلقو سره ملګرے وُ - او هر کله چې دا خلق د باغ څوا ته را ورسېدل نو په نهر کښې دَ ونو په يو جنګړه کښې دَ فريد سپين لاسونه او پښې د لالټېنو په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش دَ نهر نه راووېستے شو او په غاړه باندې په شين کېل واچولے شو - دَ فريد سترګې بټې بټې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې را پورته کړو - دَ اميرخان زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق چُپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان وُو - اميرخان سرزوئے په خپلو څانګو نو کښې نيولے مخکښې مخکښې او نور خلق

وریسي روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډله د باغ منځ ته را ورسیده نو
.... ناګهانه د کلاشن کوف یو بار او چلیده - امیرخان پرمخ دا پریوتو
د زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې د پاسه په وینو کښې لیت
پیت پراته وُو - خلقو د پرې منډې ترېې او وهلې خو د شپې په
تیارهٔ کښې هیڅ پته اونهٔ لګیده چې دا هر څهٔ ولې اوشو؟ دا چا
اوکړهٔ .... د کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو رونړی زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره ډېر پېر لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
د فرید د مور هغه لیونۍ لیونۍ چغې هغه څیرې ګرېوان او
بیر سر .... توبه خدایه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکاریده
لکه چې د آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچه سلګۍ یوه داسې
سلګۍ چې د هرچا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړولو - هر څوک د امیرخان
او د هغهٔ د زوے فرید په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو د پاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د دې غریبې جنازې د کوڅې نه
اووتې، نو د فرید د مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه
تیارې د امیرخان قبر او د فرید مور هم د قبر تورو تیارو ته اورسوله -

د پوډ تپونه اوشول - تفتیشونه اوشول، تپوسونه اوشول خو ددې ورانې ماشورې سر را ښکاره نه شو - لاشعوري طور د سپید خان حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو د هغه حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په ږیره خس وي -
سپید خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څه اوکړه - د جایداد د پاره مې اول د خپل نیازبین وراره په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څه اوکړه دا ما ولې اوکړه - ننداره چې د سپید خان مرضمیر راژوندے شو - او دے ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه تاساپه راپاسید و ټوپک ئې راواخستو - کړدنیدئ ملاته واچوله او په کوټه اووتو ......
سپید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل - اولاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپید خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپید خان نه قدرت انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپید خان ژوندی - د سپید خان کور د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې تول عمر به د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم د امیرخان په مظلومیت او د سپید خان په بربریت د غم اوښکې څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپید خان دوزخي - د الله تعالی انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اے د دنیا په مال او جایداد پسې لیونو رونړو مه کوئ ظلم

مه کوئ - چا چې دا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي وړي - نو که چا ځان سره په سر نه ده کړې ځوړلي - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به د دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام ډېر بوګنوونکے وي -

ارمان به هغه وخت کښې در شي

چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بنده یانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا دَ قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا دَ وېرې نه ئې حراموته شا کړې ده - بد وچاروته ئې شا کړې ده - او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ ژوند هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدئ په لور پورته کېږي - زهٔ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړې ده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دَ عمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوو نېکے ګنهګار دے او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤ مسکے

دَ لوی خدایهٔ مجرم دی او دَ دې جُرم سزا به ورکولې شي - هغه لوئ خدایهٔ دوزخ دَ ګنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَپاره دَ منکرانو دپاره پیدا کړې دی - په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کېږئ مه - داسې بې سره کېږئ مه - هسې نه چې اویهٔ دَ ورخه تېرې شي نو بیا به کورې خبره کوا نه شي - هسې نه چې دَ ژوندانه ګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورې دَ توبې وخت هم نهٔ وي -

اې لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نېکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړې شو - چې ستا په نیودلې شوې لار باندې روان شو - چې دګمراهئ او بدنامئ په تورو تیرو کښې رانه لاره خطانهٔ شي - چې په ناپوهئ کښې دَ تباهئ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اې عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړې دی - په ټولو مخلوقاتو کښې اَشرف دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند نو.... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند کړي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هرکله چې انسان دَ انسانیت دَ دائرې نه اووځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اووځي نو بیا ترې انسانیت هم ~~انسان غوښتي~~ - ... نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو ... هاله چې انسان ... وي - چې دلوږي دلاسه مجبوره شي - چې په

ګېډه نهرشي نو هله .... ګنې چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د ونې د سورې لاندې پښې سترګې يو خوا ته پروت وي ، که دنيا تېرېږي دا تېرېږي نو غم غرض يې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص يې زيات شي - او د بل په مړي غلي کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اې ورونو! زه تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ما له د دې خبرې ځواب راکړئ چې که داسې انسان نه ګنې شرمخ ښه نه شو داسې انسان ګنې د حيوانيت د درجو نه لاندې پرې نه وتي -

ولې پرې نه وتو - که داسې انسان نه حيوان - بلکه شرمخ چې کارئ د خپلې ګېډې د تنور د ډکولو دپاره د ژوندو حيوانانو او انسانانو داړل دي - که د غه شرمخ نه هم داسې حرصي انسان چې د خپل حرص د تندې سړولو دپاره د بل انسان په مړي چاړه راکاږي بدتر دے - پرې پوهے او د نفرت جوګه دے - او دا لا څه کوئ - دا خبرې به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقيقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ما ته دا او وايئ چې سپي ترڅو پورې وار نه وي راوړے نو سپي پرې باندې غم غرض کوي ؟ - تاسو چرې ليدلي دي چې يو سپي چرې سپي ته لاره نيولې ده - يو سپي سپي ته يې په بد نظر کتلي دي - د غسې هر يو ځناور به را واخلو - د هر ځناور مثال به مخکښې کېدو چې په دې حقله يو ځناور هم د مقرره حدونو نه

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زمونږ په مخکښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله دَ خپل مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضئ نه بغیر غیر اخلاقي عمل روانهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره روانهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي - نو دے دَ حیوان نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي دَ شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا نجله نهٔ پیژني ، پردئ نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ ټپوس کوم -

چې اے رونړو داسې انسان ګني دَ انسان بللو جوګه دے - داسې انسان ګني دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګني دَ سپي غوندې دَ ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه اودوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چاکښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبې نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان دَ الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوې حدونو نه تجاوز کړے دے دهٔ دَ خداے دَ لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

۲ اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کیږي ولې به نهٔ خفه کیږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کیږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلیږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه، داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ . . . .

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاوُدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

توې نه بچور شوے ؤ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم ؤ -
او نبکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو ميشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند يوه سلګۍ وه يوه داسې سلګۍ چې
دهغه دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - دهغهٔ دَ
زړهٔ د مُسپد ونګو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په دَ شمشېر کاکا دا
خيال ؤ چې ګني درد به يې قلار شي څرېکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خيال غلط ؤ دردونه او غمونه، څرېکې او فريادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بيخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توږ و غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وينه ژغليده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو او چې سپېرې سلګۍ خوريدې - اوس دَ
هغهٔ په سينه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ د زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ يخ يخ شول -
چې شمشېر کاکا يخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکې او چول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ يم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه ايښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ژړلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې نیاسته شه - دَ دې کہاځ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالونه ډک شه - که دلته دَ دنیا په اوسېد وشکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشیر کاکا دَ ژوند قیصه، دغمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې د چا دَ زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشیر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشیر کاکا دَ خوشحالۍ هډو څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائېداد مالک پېدا شو - دَ هغهٔ وارث پېدا شو دَ هغه ملا تړ پېدا شو نو څکه خو دومره ډېر خوشحاله ووکنه -

ګل شېر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترګو تورې او دَ پلار دَ زړهٔ ټکورې ډېر نیازبین ؤ - دَ مور پلار دغه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدې - لاړو له خېره ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا دَ ګل شېر په واده کښې سستي او نهٔ کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - دَ ګل شېر دَ واده په

ړومبي کال د ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کنډ شو. يو اځې شو،
د ژوند په لويه لاره تګ خو يو لوے شوانخون وُ. خو شمشېر کاکا د ګل شېر
په ذات د تنهايۍ احساس ځان ته نږدې نهٔ پرېښودو. د ګل شېر
بچي شو. ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو. او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره پُرزه شوه. کله کور کله بهر د خپلې تنهايۍ
احساس يې په سينې پورې نيولے وُ. د خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ.
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې. او ګل شېر د پلار نه بې پروا د ژوند په ډګو سکه
بې مهاره اوښ روان وُ. دولت وُ جائيداد وُ. دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله. دا جائيداد د ګل شېر نهٔ وُ پيدا کړے. دا
د شمشېر کاکا د سر خيرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله. ګل شېر
خاني کوله او د هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائيداد کښې
د بې ارزۍ ژوند تېرولو. هر څهٔ يې ليدل. د ګل شېر سلوک او رويې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو. ځکه چې ګل شېر ډېر
نياز بين وُ. دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدر له
هم نهٔ شوه کولے. خو د خپل نياز بين زوے په بې رُخۍ او بې
پرواهۍ به هر وخت غمژن وُ. او چې د شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه.
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړهٔ په رنځ اخته کړو.
سالنده يې مذکرے شو. لا رو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بړ موډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخې او د سينې خرنجارے
او ودسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې
خرنجاري د پې واره ټوخې او بلغمونو نه کل شپه تنګ شوے ؤ ـ
او رشتيا خبره خو داده چې زوے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نۀ غوښتل چې د هغۀ ماشومان دې نيکۀ ته نزدې شي نو په دې
وجه کل شپه په کورکښې يو خوا ته وړه غوندې کوټه يې وه هغې کښې
د پلار کټ ورچولو د اوبو منګے يې ورته کېښودو او کټورے يې پرې
نسکور کړو ـ لاړو شمشېر کاکا په خپل کورکښې د ځان له دنيا خاوند شو ـ
تنګه ترشه کوټه ځان له يو خوا ته چې نۀ پرې د چا لاروه او
نۀ به ورله څوک راتلل ـ ټوله ورځ ټوخے بلغمونه او تنهائي
د هغه ملګري وو ـ دغه يې کور شو، او په دغه کورکښې به د شتۀ
جائيداد خاوند ـ د شتۀ زوے پلار شمشېر شپه ورځې يواځې پروت ؤ ـ
او يوه ورځ چې د کل شپه زلموټے زوے اسلم د نيکۀ کوټې
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو ـ په تندي يې ښکل
کړو او ورته يې اووے چې . بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده ـ
او هر کله چې اسلم د خپل نيکۀ په سينه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
يې په ويښتو کښې ګوتې وهلې او د نيے د نيے اوښکې يې د سترګو
نه بهېدلې ـ د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه داروان ؤ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو..... «ته ولې ژاړې بابا يخنې
دې کېږي او دربره چې کمبل درله راوړم» ..... نه بچيه زما
يخني نۀ کېږي ـ زما څوک مې کېږي ـ زما په سينه کښې اور بلېږي ـ

"نه بابا ډېره یخني ده - او ډېره زه تا لا کمبل راوړم."
"نه بچیه زه اوس د کومې یخنۍ د احساس د حده تېر
شوی یم - اوس زمانه ګرمې کېږي او نه یخنۍ"
بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په بنه راشې ستاسو
د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې -
او..... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته یې اووې چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو..... ګل شېر ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او وایې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه یې قینچي اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې ..... قینچي څه کوې بچیه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې
د غفلت د خوب نه را بیدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې
احساس یې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار یې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټې ته روان شو
هغه کوټې ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
..... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و.....

زوے پلار ته په پښو پرېوتو دپاره روان وُ زوړني سر - ملامته ملامته چې دکو تمنې د دروازه يې لرې کړه نو په پلار ورپرېوتو .... «بابا زه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما وبخښه - زه په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا ...... (ژاړي) دَ اوښکو سيلاب دَ ګل شپې دَ سترګو نه روان وُ - شمشېر کاکا خپل زوے خپلې سينې ته رانژدې کړو - دَ سر وېښتو کښې يې ورله ګوتې وهلې -

«دا ستا وېښته خو هم هغه رنګ پاسته دي بچيه ..... ستا دَدې وېښتو نه خو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچيه دَ مرګ نه مخکښې مې دا ارمان وُ چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانژدې کړم او ستا دَ وېښتو دا مړاوې خوشبوئي يو ځل بيا زما په سږيو ورننوځي - او زما زړه ته آرام او سکون ورسي - خو بچيه ته جوړ جوړ نا روزګاره وې دومره ناروزګاره وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نه شو پوره کولے - ... خوشکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړه ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره ووځي - خدائے دې خوشحاله لره توبد ياد دربانې او مه لېږه - دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سينه باندې کېږده ګل شېره چې دا زړه مې لږ په قرار شي - او زما روح په آرام او اطمينان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - توخې شروع شو - سالنډۍ لنډۍ شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده ساه راکښله نو بیا واپس نۀ شوه - بیا هم په بدن کښې دننه مړه شوه - بیا دغې ساهم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شورونو نه د تل د عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه ؤ - د پلار سره په دې سلوک نادمه ؤ دومره نادمه چې ډېر یې اوژړل ډېرې اوښکې یې توئې کړې خو اوس هیڅ هم نۀ شو کېدے اوس وخت تېر ؤ - او د رحمان بابا خبره -

که تر ورخه تېرې اوبۀ بېرته نۀ جاروځي
نۀ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نهٔ پوهېږم چې د روح تسکين به انسان ته کوم ځائے حاصل
شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنيا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو ۔ د دې مصيبتونو او دردونو چاودون نه د ژوند يو
څو گهړۍ په آرام او اطمينان تېرې کړي ۔ په دې دنيا کښې
خو ژوند د پرگران شو ۔ هر طرفته خود غرضي او فريب دے ۔
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه ۔ دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي ۔ د مور په سترگو
هم د حرص پړدې راوړي ۔ مور هم د نام و نمود په خس
سېلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي ۔
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانيت په لمن تور
داغ شي ۔ د هغې حرص د ځوان زوے ۔ د زلمي زوے د
فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي اوکړي د هغهٔ د
ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي ۔ نو داسې مور ته به
هم کني څوك مور اووائي ۔ داسې مور هم کني هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څهٔ اووېم نو ۔ په
دې حقله خو زهٔ خپله رائے نشم ورکولے ۔ زهٔ په دې حقله هېڅ
هم نشم وئيلے ۔ ځکه چې په دې کښې د څهٔ وئيلو هډو گنجائش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته؟

رونړو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس اوګرځوي دوه کاله پرې یانې د زړه وینې او څښنوي بیا چې د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بیا چې په زړه چاودون او شوا خون یې لوئ کړي نو دغه مور هم [illegible] د دغه اولاد سره زیاتے کولے شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه یې د غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائی چې نه، مور دومره ظالمه کېدے نه شي - مور دومره سنګدله کېدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي - اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند څوک په خپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړه ټکړه څو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولے، خو ... رونړو شته په دنیاکښې داسې میندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې د دنیا لالچ او نام ونمود ور باندې داسې سترګې پټې کړي، چې د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اورسرو لمبو ته ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت به یې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت به یې د مور ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم

څېل ژوند د مور خدمت ته وقف کړې وه - د مور دُعاګانې د

اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به

په خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائ پاک ته په

سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به یې

کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند

په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ځنې په ورانډې روان

وه - د اسلم د مور ارمانونه زړېدل د کندهتون د بې ازی

د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرې شوې او هېرې شوې.

اسلم د ډاکټر شو - د مور د زړه یو بل لوئ ارمان پوره

شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په

زړه کښې هم د زوے په سر دواده د څهرو د لید او ارمان غزونې

اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه

به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه رادننه کړي -

بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې

ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې

دنیا بنا پېښ ئې وه - د ده د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه

ګل سانګه خو د ده د ترور لور وه - چې د ده په نامه ناسته وه

چې په وړوکوالې کښې د دوارو د قسمت فیصله شوې وه چې

د وړوکوالې نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -

ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـ هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ښکوانه جوړ کړے وه ـ او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادونه نه وه خبر ـ هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پړدې راؤړېدلې دي ـ د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوے سړے شوے دے ـ اوس اسلم پیسې
ګټي ـ د کټې خاوند شو، په دواؤ کسانو کښې ئې نوم اخستے شي،
نو ځکه خو د هغه د مور ارادې بدلې شوې ـ د هغې خیالات
بدل شو ـ اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نه
برابرېدو ـ ځکه چې ګل سانګه غریبه وه ـ ترلسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه ـ هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هرما ښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله ـ نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ښکواڼي لوظ له عملي شکل ورکړي ـ نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې خور دې
سنبهال کړه ـ ستا لور زما د زوے سیاله نه ده ـ زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا ئور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده کوم نحو...... دچا عزت دا روکړه د چا یارو خلقو کړه - د جرګو مرکو خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم دپاره د شیخ آسمان تندر وهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور او لګولوي - د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زاری اوکړې - منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده ، ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما د ټوور لور ده - زما په نامه ناسته ده - د پخوا راسې ناسته ده ، مورې او به شرمېږ و - په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به اوشرمېږ و - د خدائے خاطر اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو د اسلم ذارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې د اسلم مور د اسلم دپاره د کوز کندي د خان کاکا ئور اوغوښته ، او د خان کاکا کور والاؤ ورته "نيه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه - هرچا واؤرېده - د هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه .....چې د اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې چې د ځان دپاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوښاړي - خو هغې نه څه وئيلي شو او نه يې څه کولي شو - هغې غوښتل چې سيند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سيند ته ټوپ کړو او نه يې جاموته اور پورې کړو - غم يې زړه ته واچولو - چُپ يې اونيوُ - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په ټال زانګي - هر وخت په فکرونو او خيالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلي غلي او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره درونند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخې، ټپه ورځ ټوخې - هر وختې ټوخې، او بيا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخې دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه کونې اونښتل - او دغه کونې د ننه د ننه د ګل سانګې پړپوس خوړو - د ګل سانګې اينه يې خوړه - د هغې زړه يې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وې چې بچيه پردې لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هيڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به يې ورته اووې چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم داغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د ګهرو د ليد و ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناسته وه - دَ فکرونو په تپال به ځنګېده و - نه به کلینک ته
تلو او نه به یې مریضان کتل - دَ هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ
په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم ښکه ناجوړه
وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې دَ ځان علاج
اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او دَ دغه
مرض په علاج دَ هر چا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که
خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې دَ هیچا
سره نه وه دَ یو ډاکټر سره هم، ځکه چې دَ هغه مور دَ هغه په
زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې دَ هغې نه ناسُور جوړ شو..
ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسُور چې رغېدل
توپې نشته، هغه ناسُور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه
مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه
یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوکتلو - خو آخر ډاکټرانو جواب
کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې دَ خوور خو مېلمه له ژوند په بیعه
نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه ..... او آخر یوه ورځ زیړے
ماښکر چې د ورځې نمر سترے ستومانه دَ غرونو نه پناه کېده و نو
اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنو له او ورته
یې اووے -

"مورې زما دَ ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې
شک نشته چې زما مرګ به ستا دپاره یوه لویه صدمه
وي، خو دَ خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم آخر زما زړه سوړے سوړے کړو - زما ژوند په ختمېدو دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زړه تا ته داسوال کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سرلاس راکاږه خپلې سينې ته يې رانزدې کړه او ورته ووايه چې د تقدير ليک نورېدے نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - مورې د ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس او باسه - او ...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړې) (راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... يوه وړه غوندې سلګۍ يې اووهله او د دواړو وَښکونه يې دوه څاڅکي توئ وينه دارونه شوه واقعي چې د اسلم زړه او چاؤدو .... څومره توره وينه وه ، او توره به ولې نه وه ، .. چې د هغهٔ په زړه او سينه کښې اوربلېدو اسلم مړشو ، اسلم ځواني مرګ شو - او چې څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو نو او چته په کټ کښې کښناسته رنهے اوچې کلکې سترګې يې اخوا دېخوا واړولې - خو ..... په خوله يې هيڅ اونهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو پښتني پېغلې ژړلے هم نشو .... په شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوري زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړه چاودلې لاړې -

ته خو داکټر وې .... د ټوري داکټره زویه تا خو به د نورو خلقو د رنځونو علاج کولو، خو د خپل رنځ علاج دې ونه کړې شو داسې زر دې مرګ ته ځان ووسپارلو - تا نه خو زړه بنځه داسې ښه یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله وکړه ..... اسلمه! زمانو هم ډېره موده کېږي چې زړه چاودلې دې - ما خو چې ستا د کوژدنې اوریدلې وو لا په هغه ورځ مې زړه چاودلې وو، خو ما ددې هر څه مقابله کوله ما خو ستا په داده هر څه تېرول، خو چې ته هم لاړې نو.... اوس په دې ژوند کښې څه پاتې شو - اوس به زه داژوند د چا په داد تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسویلی) په ګل سانګې د ټوخي دوره راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او د څه ساعت ټوخي نه پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه ..... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله زړه وچولو - او زړه چاودې د دنیا نه لاړه -

صبا سحر له د یو کلي د یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځواني مرګان وو - د دواړو زړه چاودلې وه او دواړه په یوه ادیره کښې خاورو ته وسپارلې شو - ټول خلق خفه وو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې د اسلم مور هم وه ..... بیرسر ټبنې آبله ټبنې - سیرې کس پوات - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل - په وازه خوله ئې ژړل .... ماوې چې ورشم او ورته ووایم چې اے

دمور په جامه کښې دَ خپل زوئ دُښمنې ! خپل زوے دې دَخپله لاسه دَ دولت دَ سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او يو اځې دَ زوئے نه، دَ خپلې ځوزې هم - هغه هم ستا دَحرص او دنيا پرستۍ دَ سره زار شوه ..... اسلم او گل سانګه دوه انسانان وُو - دوه مېښان وو - دوه شهيدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمين)

مُقدّسه هستي

روڼو .... ځوږو روڼو .... نن به دَ څه ساعت دَ پاره

خندا پرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې و ټوکې پرېږدو

راځئ چې د دنيا د دې رنګينونه د دنيا د دې هنګامونه .... د دنيا

د دې نظارونه د څه ساعت د پاره يو ځوا ته لاړ شو .... لږ تنهايي

ته لاړ شو .... لرې نه .... يکه نږدې .... ډېر نږدې .... دا خپل

سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل

احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو .... د خپل زړه پردې

به لږې او لټوو د دې خپل زړه نه به لږ تپوس اوکړو ....

دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره ئې ......

ته ولې پرېشانه ئې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا

د پاره اطمينان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه د پاره قرار شته،

د پرېشانه زړه د پاره تسکين شته - خو که چرې موږ د خپل زړه نه

تپوس او کړو .... موږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو

.... که چرې موږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکين او

اطمينان .... سکون او خوشحالي هر څه شته - هر څه پيدا کېدونکي

څيزونه دي ..... هر څه موندے کېدونکي څيزونه دي ......

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پریشانه کېدے شي؟ .... دا ځکه چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او کنه ...... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - دا ځکه چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې موند خولې واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پریشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعا ترې نه اوغواړو ..... یو حَل نه، دوه حَل نه، درې حَل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

او بیا؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کنې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کنې داسې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم رالړزولے نۀ شي ...؟

اے روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موګو کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سیلاب کنې زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تور تور، داغونه نۀ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شته میاندو زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې دَ کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې دکور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې دکور دنیا مو قائمه پاتې شي - مورمه ژړوئ مورمه خفه کوئ - مورمه زیروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې دَ مورنه زیات همدرد کنې یل هم څوک شته؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو دَ درد او تکلیف په موقعه دَ مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... " وی مورې مړ شوم " ..... ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .....؟

اے رونړو دَ هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې دَ د اولاد نه دَ فریاد دپاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ دَ مور سترګو ته اوګورئ - دَ دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلوم شي چې د مور په دغه سترګو کښې دَ دغه سترګو په ککو کښې دَ اولاد دپاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې دَ خپل ځان دپاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو دپاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نښتنه، صرف او صرف مینه ده -

اې رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے - ګل - یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل - بلکه مور خو د ګل نه هم ښایسته ده - د ګلاب نه ښائسته ده - ګل هر وخت مسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپېره بادونو نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سپېره سیلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړېږي - او مور؟ د خزان سپېرهٔ بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد دپاره مسکاشي ختمولے نهٔ - مور اولاد ته تل په خندا وي - تل به ورته مسکۍ وي، ان کهٔ د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم - د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي - د مور جولۍ د انسان دپاره اولنۍ مدرسه ده -

د اولاد دپاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے - د هر اولاد دپاره د مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هم وشته نه -

اې رونړو! د هغه زړهٔ خیال وساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي - د مور زړهٔ د اولاد دپاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي - څومره غمونه ئې تېر کړي دي - څومره زخمونه ئې خوړلي دي - او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد دپاره نفرت راپیدا نهٔ کړو - بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونو! دا سې هستي - دا سې خوږه مېنه مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا څرېږي د ضد ونو او قصد ونو ده - کوم دا سې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مورته سپک کوري کوم دا سې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي.... شته په دنیا کښې دا سې ناپوهه کسان شته، دا سې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارامو د کبله د میندو په زړونو پولی راختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میندو په زړونو تنهاکي جوړې شوي دي -

اے رونو! دا پولی به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي.... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو څودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او په سوزیږئ کورے.... لوېږه به شئ کورے - مه کوئ رونو د خدائے خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غن.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ځونه تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پریشانۍ او مصیبتونه موختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېد و دپاره یو آسانه لاره ده -

"سزا"

ورستي پار وُ چرګانو کلي په سر را خستې وُ - جُماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل - څو اړخ ئې واړولو او څو سرئې په
بړستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څه چل وُ
نن د هغه زړه پاسېدو ته نه کېدو - نن د هغه زړه
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د صبا کېدو وېره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په پټي کښې تخم شیندلے وُ په دې نیت چې سحر
وختي به پټي ځم ...... هغه ته پټے او شیندلے تخم
دوباره یاد وُو - خو بیا ئې هم پاسېدو ته زړه نه کېدو
..... شنه ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږ وشو ..... ډېر خوږ آواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نه پوهېدو - دے په دې نه پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خواږه خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي - هرڅو که جُماګل د بانګ په معنو نه
پوهېدو خو دومره ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ ده ته مرګ را یاد کړو - دے ئې په دې باندې پوهے
کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هیڅ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئ به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړیږي؟
..... دا به څهٔ کیږي لویه خدایه، دا به څنګه کیږي ؟
داسې خو او مهٔ کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مهٔ کړې
..... خو سمسد ستي د ګجاګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه ئې تپوس اوکړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپیرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کُنډتوب د
سپیرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدایه د فقیر ګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - که فقیر ګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چا ته ویم بیا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو ..... د هغې نه
بغیر به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څهٔ خوند وي ؟

خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې نن دې ګ... روا وي ګودره

خیالاتو دَ جمعه گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ .... دَ مرګ
اوژوند دَ بې شمېره وسوسو یوهٔ ورانه ماشوره وه چې دَ
جُمعه گل زړهٔ او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وُو .... آخر
را پاسېده و قُلبه یې راپرانستهٔ جمع یې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته یې ووے "چې پټې ته ما پسې چاے
مهٔ رالېږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او
شوملې فقیر گل له ورکړه چې پټې ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې د کوټې نه اووتو - قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا را تازه شو چې
کهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوئ مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جمعه گل پټې ته اورسېدو .... زر زر یې قُلبه
په پټې ورکړه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو دَ وخت اندازه اونهٔ لګېده څو چې سر یې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - دَ جمعه گل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... دکلي په لار یې یو نظر واچولو خو فقیر گل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
یې ووے چې فقیر گل دوئ له راوړي نو، نو ما به
دا لېږ غوښتلي و بنکے اړولے وي ....
نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سرے را ولېږلو چې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غلي دي تهول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته راشه -

زمونږ تهول کلي ددې اکي يو خان جاګير دی - او دَ کلي تهول

دهقانان دَدې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ....

خان به کله کله زمونږ دَ کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او دخپلو دهقانانو دَ حالاتو به ئې خان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو

سم کړې کټ کېنې لکه د فرعون کېنناستو او تهولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان دَ سلام د پاره خان حجرې ته

راروسولو او ګېر چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست وُ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کېنناستو -

خلق په يو څو دَ سلام د پاره راوُ چلېدل او په مزکه د پښو

په سر کښېناسته نو خان ګېر چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

تهول را غلي وو - تهول دَ سلام د پاره حاضر شوي وُو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه وُ - دَ خان سترګې

د ډېرې غصې نه بر ګې غوندې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل چرته ځه شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيند لے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پېتوم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره بنه او نه لګېده ، د خان سره ئې او وے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان بهتې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل ئې لاس تيولے راوستو - جمعه ګل خان ته سلام اوکړو اوخپل عُذر ئې ورته پيش کړو - خان نهٔ سلام وا خستو او نهٔ ئې دَ دهٔ په عُذر غوږ اوګرولو... حکم ئې اوکړو چې په څلورو بولي غوږونه او نيسه ...... جمعه ګل په چپه خوله غوږونه ونيول او بيا .... ؟ بيا په حجره کښې يوه غټه تيګه ... ډيره غټه خدائے مې دې غاړه نهٔ نيسي خو دَ لسو منو نه به سپواوه په دې تيګه به دَ کلي خلقو دَ لد رسي تمکولې .... حکم اوشو چې دا تيګه جُماګل ته په ملا کيږدئ .... څلور کسان راپاڅيدل - دغه تيګه ئې راپورته کړه اوجمعه ګل ته ئې په ملا کيښوده .... تيګه ډيره درنه وه - جمعه ګل ډير فريادونه اوکړل، خو دَ خان په زړهٔ دَ رحم اوبهٔ تو ئے نشوې -

بل خوا دجُماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادی تادی نګياوه سکروټکان ئې په تنور کښې پورې کړي وُو - هغې سره دَ جُماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سړي سحر چائے هم نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډيره به اوږے وي نو چې روټئ ورله زر اوپېږم - سکروټکانې ئې راونړول په دسترخوان کښې ئې زر زر واچول - شوملې ئې په بټکي کښې واچولې اوروے ته ئې اووے چې پکيه په منډه پټې ته څه پلار به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې کښې يو ماشوم په منډه منډه راغلو او دَ جُماګل ښځې ته ئې

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوبرونه نیولي دي او
د ځیګرې هغه غټه ټیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منډه ځیګرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په ځیګرې رانوتل .... د جمعه ګل ټبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیرګل
یې ورته په پښو کیښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د ټبر ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې د خان کانړے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو ... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناسته خلقو هم ژړل د جمعه ګل ټبر هم ژړل او ورسره
یې کړیوان هم سیرې ویرې کړے وُ - د سرو ښسته یې
هم په موټو موټو راشوکولي وُو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نه سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې ټیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې لږ ساعت تېر په و نو جمعه ګل یوه سلګۍ او وهله او ..... فقیر ګل یتیم او د فقیر ګل مور کونډه شوه .

انا لله وَ انّا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسوېلې) تېر ماسختن وُ. شومه دم وه - په تاخ کښې دَشرشمع ډېوه تته تته بلېده ..... دَ ډېوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند و کار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر کوشش اوکړو څو خداے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه خوب نن کوم څوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش اوکړو چې دَ سپېڅوړ دا خبره دَ خپلو مغزو نه اوباسي ......چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ...... ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو نه ئې اوباسي څو ...... خو نه ئې اونهٔ کړو. دَ شمشېر په سينه کښې دَ سپېڅوړ خبرې اور بل کړے وُ - ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې څو هېڅ په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار اختيار کړي ... خودکشي اوکړم؟ څو ...... چې په کټ کښې په خوابهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ څو ...... دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئ به

څه کوي؟ دوئ به څه خوري؟ دوئ به بیا په ډېرو کوڅو
کښې لوغړېږي؟ دوئ به بیا خېر ونه غواړي؟ ....
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي ډېرو
کوڅو کښې لوغړېدو ته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تورو لوګي د اسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځاۓ شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتئ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اوربل ؤ - د انتقام اور - د دښمنۍ اور -
د ډېرغوښو اور - په شته جایداد کښې شمشېر د نادارئ ژوند
تېرولو - دغه د نادارئ ژوند ئې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپوږمۍ دې خبرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او
یا د رور په مړۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل د چېل ... "په شته جایداد
کښې دې زما بچي لوږې تېر وي - ولې په دغه جایداد کښې
کښې زما حصه نشته؟ ولې نشته؟ نو بیا؟ په ټول جایداد
سپوږمۍ ولې خېټه اچولې ده؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د دوستۍ یار په
بو کنوټکي خاموشئ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو ....

کړه دننه یې کښې اوبډې ته او ټوپک یې ښي اوږې ته واچولو -

..... ماشومان په خوږهٔ خوب اودهٔ ووُ - دَ دنیا دَ حاله

بې خبره ...... دَ خپل پلار دَ ارادو نه ناخبره په خوږهٔ

خوب اودهٔ ووُ - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو....

دَ ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم

دَ ځان د حاله بې خبره په خوږهٔ خوب اودهٔ وه ....

په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته یې یو نظر اوکتل - ډیوه

په سلګو وه - په آخرنو سلګو..... او شمشیر ته هم خپله

ساه ځنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه دَ دې ډیوې سره دَ ده ژوند

تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نهٔ ده بلکه دَ ده ژوند په سلګو

دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې

به زهٔ هم په سلګو سلګو کښې مړشم - ....

خو زهٔ ......؟ زهٔ پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -

زهٔ به داسې په آسانه توره دال نهٔ غورځوم - په سلګو

سلګو کښې مرګ به زما دَ پاره پېغور شي ......زهٔ یو دَ

سپېغوَر پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچې دَ ټول

کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زهٔ خپل بچې دَ

پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم

څیز چې زهٔ دَ خپل ځان دَ پاره غوره نهٔ ګڼم هغه څیز څنګه

خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې دَ خپلې

لمنې ته د سپڼوړ دَ سپېږوړ داغ دَ ټوپک د شپېلۍ نه
به وتي کولۍ والوځوم ځم چې دَ سپڼورې په سرو وينو
د خپلې لمنې دا تور داغ دَ تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر دَ کړکې او نصرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو دَ کوټې نه او وتو۔ دَ تيرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور وُ۔ يوه يوکنوونکي خاموشي وه۔
لکه چې دَ کلي ټول خلق دَ مرګ په خوابږه خوب اوده وُو۔
سپي هم ټوله شپه دَ غپېدو نه پس په بهوساړو او دَ
پټلې په سنګرونو کښې اوده وُو۔ شمشېر په ټُند و ټُندو
قدمونو کوز کندې ته روان وُ۔ په زړه کښې ئې دَ انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو۔ دَ زړه حرکت ئې تېزېدو۔
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنزدې شو۔ دَ سپڼو
دَ کورلو په دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې
نه راکوز کړو۔ چارچړ ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې دَ نږدې جمات دَ منارو نه دَ لوئے الله دَ لوئې کليمه
الله اکبر په لوړ سپيکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا دَ سحر په بانګ وئيلو شروع اوکړه شمشېر پښه نيولے
شو۔ خدائے خبر چې ولې نن دَ سحر بانګ دَ شمشېر په زړه کښې
يو نوے طوفان راپورته کړو۔ نن خو د سحر بانګ دهغه دنيا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملابانګ و ټپلو او شمشیر د خپلو احساساتو په سینه لاهو وه ..... خو خدا ے خبر چې څه چل وه چې نن د ے بانګ شمشیر په دې حقیقت باندې پوے کړو چې دا دنیا فاني ده - د دنیا ژوند د شمشیر څو ورځې دي - د دې دنیا هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه د لته پاتې شي - دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سیلاب کښې لاهو شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل انسان په مرۍ چاړه راکاږي - یو ورور راپاسي د بل ورور د بچو د خولې نه نوړۍ راوشوکوي یو ورور راپاسي د بل ورور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي؟ څومره ظلم دے؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال بچ سره ..... د شمشیر زړه ویرې اونیوو ..... د پښے پرې را غلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام په لمبو ګرغنډې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې کړې - هغه اورې یخ کړو شمشیر خپله اراده بدله کړه ...

نه نه زه به هیڅ کله د جاپیداد د پاره د ورور په سینه کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله تورسرې ورنه اړ کنډه نه کړم - زه به هیڅکرې خپل ویرونه په لارو کوڅو کښې نو ځړوم وشه ورنکوم - خبره دے که زما بچي نهه وي، خبره دے که زما په جاپیداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده ، وروړ څوک دے ؟ زما رور دے
کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سپفور بچې هم زما بچې دي کنه - رور زما رور دے - زما
وینه ده - زما ماشې دي - نو ...... خپله وینه هم څوک
په خپله تویوي - خپلې ماشې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله پرېکوي ؟ ...... نه نه داسې نۀ شي کېدے - داسې
به هیچرې اونۀ شي - زۀ به هیچرې داسې اونۀ کړم ......
سپفور د مزکې آمدن ټول خو پخپله کېږه کېنې نۀ
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو ..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کنې ستا اولاد
نۀ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کنې ستا خوشحالي
نۀ ده ؟ ..... خېر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه
نوړۍ را شوکوې ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښۀ ښکاري -
خو زۀ ؟ زۀ به هیڅ کله د سپفور ماشومان په دوکو څو
کېنې لوغړېدو ته پرې نۀ ږدم ..... توبه خدایه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مۀ بنده وئې - اے لویه خدایه
شکر دے زما زړۀ کېنې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه
یخ کړو ..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خېر دے زۀ به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څۀ د هر
چا جایېداد ونه خونۀ وي - زۀ به دا اوګنم چې زما جایېداد
هډو وُنه - زړۀ دومره پې همته خونۀ یم چې کنې د خپلو

بچو د پاره به روزي نشم پیدا کولے ـ شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم ـ او اوس ...... ؟ اوس ځم چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشېر د سپخوړ دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبي پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولید و نو پوے شو چې د شمشېر څه اراده دي ـ نو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپخوړ ته ورتر غاړه وتو او په سلګو سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپخوړ هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ټټو د ټوو ئې اوژړل ... قلبه ئې راسته کړه ـ شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو ـ او چې ټجه غرمه کېده نو پخه کړ په پولو پټو پړے ایښے وه .....

د سپخوړ د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بیلوله ـ او خلق ..... ؟ خلق حق حېران وو چې دا څه وو او څه اوشو ـ ؟

خو اے رو نو حېرانېږ ئې مه ـ د انسانانو په سینو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پیدا کړي دي ـ دغه د غوښې زړونه نرمېږے هم شي ـ دغه د غوښې زړونه پستېږے هم شي ـ په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پیدا کړي دي ـ نو کاش چې موږ د غوښې په دغه پوټو کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره د مینې او محبت او ده جذبات راویښ کړو

ارمان چې موږ د زهرو په ځائے د ګوړې نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوه په خپل زیاتي پښیمانه کړو ـ په خپلو ناروا موږ ئې نادمه کړو ـ په خپلو بدو ئې شرمنده کړو ـ

خو اے روڼو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ ـ زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې ګرانې آسانېږي اوکنه ـ ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلیږي اوکنه ـ ستاسو ټولې دشمنۍ په یوې خوږې درنې او نه شلېدونکې ورورولۍ باندې بدلیږي اوکنه ـ او هغه مشوره داده چې

اے روڼو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ ـ که چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده ـ د هر قتل سزا دوزخ دے ـ نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي ـ دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي ـ رسوائي او پښیماني ده نو بیا پښیمانه کېدو نه څه فائده ـ هغه د رحمان بابا خبره چې

ه   تېر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

* * *

"اِنتقام"

(اسویلي) ژوند .... او ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر یو څو ګړۍ ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ به دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو۔ سره دَدې دومره هنګامو۔ په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تېر ورکوو۔ خپلو زړونو له دهوکه ورکوُو۔ په زور په ژوند کښې هنګامې را پېدا کوُو۔ رنګینۍ را پېدا کوُو۔ ګنې حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي؟ دَهغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي؟

هرڅوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره۔

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا ، ژوند ترخ شو کنه !

په دې ترخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپیښ اشي

داسې واقعات راپیښ شي چې ژوند زهر شي کنه بر شي -

جماله ببو مې یاده شي - بیبۍ مې یاده شي - هغه سرو هلې بروهلې

جماله هغه لپوتۍ سپیلنۍ جماله - هغه چې هروخت به اوتره اوتره

وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې ؟

رونه د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنو ونکے دے -

د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو

بیا ..... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره

وه - ولې داسې لپوتۍ سپیلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې

پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالۍ په

زړه کښې اور بلېده او دود اور د غولمبو د هغې په شونډو

پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -

د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غړ غنده وو - .... او انتقام

... د چانه ؟ د یو داسې ځینه نه چې هغه خبره له شوې کوله -

د دغه ځینه د جمالۍ د شونډو په پارونو څه کار نه وو - خو

بیا هم جمالۍ بیو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه ځینه

نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -

څه اووېمه جمالۍ .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -

ستا دا انتقام ګني ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته ، دې

انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالي بېو خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه د دې پرې
مجبور تیا د کبله کړي دي - د زوے .... د ظلمي زوے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې لېونۍ کړې وه ...
څوک څهٔ خبر دي چې دېوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دي خبر چې یو مور په خپل
اولاد څومره مئینه وي ..... او چې څوک نهٔ دي خبر نو را دې
شي د جمالي بېو د لېونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي ، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښې خود کشي وه ؟

جماله ! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه
غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوے و چې
لونګ ئې نامه وه - رونړو د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے وُ - په څهٔ شوا خون ئې لوے کړے وُ - جمالي
ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے وُ - او د خپل کنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وُو - پردي
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوړوي .... د جمالي
په زړهٔ کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو تنسته بوُده به ئې را ابر ولهٔ -

او یوه ورځ هم دا سې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو "لوټک په سیند کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې د نیا د سترګو په رړپ کښې ورې وړې کړه - د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو! زړه درته د جمالې د هغې چې واره چغو - هغه د لیونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونۍ لیونۍ منډې هغې چې په مخ سر و هلو ځې راپاندې کړې - هغې چې کسونان ځې څیرې ویرې کړو - هغې چې د سر ویښته ځې په موټو موټو او شوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولې - ځکه چې ماسره دومره درد نه لې الفاظ نشته چې د هغې د سپیرو سپیرو کوکارو نقشه پکښې راځائې کړم - ماسره داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې ورغوندم - ماسره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ بیان کړم -
یو زړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډو پته او نه لګې - چې د لوټک سره ستا غوښې هم د سیند کبان اوخورې - چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سنه تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لوټک سره د مینې او همدردۍ دپاره کنې د اظهار حق اداکړې؟ او دا حق که اداشې نو زما

بیا زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کني سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذریعه سړېږي - او نن ... زهٔ د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زهٔ به پس له دې نه ترمرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نهٔ کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټوری شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادړن لوټه .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمالۍ یو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نهٔ زارې ..... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غمژلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په بزولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونیولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت پوې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته رونیوه ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټېله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غېرت پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اړیکې مهٔ پېدا کوه ..... پرېږده چې زهٔ خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زهٔ خپل انتقام واخلم ...

او بیا چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبهٔ ئې د حلق نه تېرې نهٔ کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل وا خستو -

(اسو پلے) اے دَمیاند و زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لږ په خپلو گریوانو نو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې نن صبا زامن دَمیاسندو سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کوے دَ مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ - مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفگانی سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډیر لوئے مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې دهر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي ده - او ددې مقدسې هستۍ عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلې) روستې پهار وُ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وئیلې - ټوله دنیا په
خوږهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنوونکې خاموشي
..... نهٔ دَ سپوږمیاں او نهٔ دَ چڼ چڼو آواز - کله کله به دَ یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېدیا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما دَ ویرې نه خوره ووس زړګې به په څهٔ قدرې راغونډ
شو .... دَ اوبو وارې وُ - یُوم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پټهې ته روان وم - لا درا ته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم .... چې لویې ادیرې ته اورسېدم نو ......
څه فریاد غوږونو مې تر غوږو شو .... او فریاد .... زړهٔ
بوګنووُنکې فریاد - دَ پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېده و شو - په ځائې اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - باباګان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زهٔ څو ا
هم څوځو ځله ویرېدلې یم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب عالم
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېده و نو دبېندي
واخستم - دګو کښې شاته کېنناستم او غوږونه مې دَ فریاد په
لُورې اونیول ..... فریاد .... دَ ښځې فریاد معلومېده و دَ زړهٔ
دَتل نه راوتې فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې
کا نې بوټي وُنې غنې هر څهٔ په فریاد وُو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملی نو ځکه داسې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده اوُ د صبا ستوکه دې فریاد د اورېدو
د پاره په بوګنبد و نکوتو موږ رو رو ساینولې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلی ساه دا نیولې د کوټې شاته ناست وُم - شپهٔ
ساعت تېر شو - دنیا رو رو را خوړېده - په خوا اوُ شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ ..... چې دنیا سپینهٔ را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څهٔ ګورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښپې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې یو درزا اوکړو.
په سترګو مې تیاره را غله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے.
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې
یو زوے شیرین - هغه شیرین چې تېره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رژولې وُو .... هغه شیرین چې د جاړې د یو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ .... نن هغه شیرین د جاړې د یو نظر کتو ته
مځکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاوړو د دې ځلې د لاندې په خوا بهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستې د شیرین د وادهٔ شپه را په مځکښې شوهٔ.
څومره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالۍ سره شیرین د ولسه راوړلې وه او بیا د وادهٔ په شپه
هغه ترتیب ما سخته پورې شیرین په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بیا مونږ هغه کورته په تللو
مجبوره کړو - چې څه څوک په سترګو انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکې غونډې شو او کورته روان شو - په تُندو تُندو قدمونو
..... د هغه کورته ډیره تادي وه - د هغهٔ په زړهٔ ډیرې خبرې
وې چې جانانې ته یې کول غوښتل - څهٔ ګیلې هم وې او څهٔ مانې
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډیرو خبرو - ډیرو
سوالونو او ډیرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړې
کړې وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جانانې
د دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې څخښې بیولے روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوټې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هلهٔ و په ورومبۍ ډز شیرین پرمخې
راپرېوتو - جوړې د زړهٔ په سر لګېدلے وُ - د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د جانان د لیدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مینې محبت د جذباتو ته لبریز وُ ، د هغه زړهٔ په سر شیرین اولګېدو -
او چې د ګُجرې خلق وررسېدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جانانې نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
د جانانې مخ اولیدو او نهٔ یې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
د شیرین مور لکه د لېونو لاسونه یې کړې - پلار یې سرتور سر ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پښې ایله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه ود
د جالې سپین په مزکه پروت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جالې ته وائې چې « اې نادانې پېغلې خندا کېږه مه -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وو چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ او سره
جوړه کښې زسوبڼ کړه را غلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حضه جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دېوالونه نشي ودرولے » ..... جماله غلې ولاړه ود ....
ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مزکې غېږ ختو خو د جالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حېرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
او غونډئ په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پټون کېښودو - ګونګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جالې په ډېرو ډېرو ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جالې په خپلو ډېرو ډېرو اوښکو وینځلے
وے خو .... د جالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه هغې
ژړلے هم نشو .... او چې څه وخت شا فضا ببو او وې چې جماله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیره ده، دومره سپیره چې زړه دې سره د شیرین د پاره دود او شکې هم نشته .... دجانۍ په زړه تیاره راغله ... یوه تپره کیسه چې ادو هله او بې هوشه په شیرین راپرېوته .... د شیرین مور پلار ناوې جاله دلاس پښتو نه اونیوه او یو خوا ته کټ کښې چې ورواچوله -

رونو ! څه د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه -

سباله ماښکر چې کېږ و نو د شیرین جنازه پورته شوه . د ځوانۍ مرګ شیرین جنازه . د مور پلار د اکي یوزوځې جنازه . دیوې ښې د زلمۍ جنازه .... مور پلار په وژه ژړل . هرچا ژړل - ټول کلي ژړل . نوجاله ؟ .... جاله هم هغسې څوکنګه سونګه وه . جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر چې جوړ شو او هم هغه ګوډه څمځې په قبر اوغوړولے شوه .... خلق، دکیس ژور نه سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ؟ اوس دا هغه دیوې ښې ناوې جاله ده چې بېګاه چې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم . ماوے چې راپورته ئې کړم او ورته اووایم چې اے د اکي یوې ښې ناوې، څه بس دے کورته لاړه شه -

" مرې چادې ژوندې کړې په ژړا "

خو چې زه ورنزدې شوم نو جانۍ لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې .... " شیرینه - بې وفا شیرینه ! دومره خپه دې هم را سره او نه کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه ؟ دروغژنه چې مینه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا لیلی نشوه نو لا فې دې څه له کولی؟ بې وفا دومره ځوبه را ښکاره شوې وې چې د واده په څهرو کښې خو مې لېد لې قدرله وې نیمه ځوا ځلمیه دا سې ذر سرور شو ې - زړه سپېره دې چا ته پر ېښودم -

شیرینه ما خو د خان سره د ارمانونو یو لو یه دنیا داوړې وه - ما خو خان له د خوشحالو یو لوی محل جوړ کړې وو - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړه مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ښکلو وردو په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړ بدلې دې - ستا دې زما د ښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه ... جمالې یوه سلګۍ اووهله اود سلګۍ سره دیوې شپې تاوې بخه وه - او چې اومې کتل نو په سترګو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسو پیلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړه مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړه مې غوښتل چې لاړشم شاهي ببو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نه وه - راشه اوګوره د جمالي د سترګو نه اوښکې راتو یې شوې دا سې اوښکې چې ته له اډېره ئې اولرزوله، دا سې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ ؤ - شل کاله وړاندې له
چې کوم سیلاب راغلے ؤ او دکوم سیلاب یوې چپې چې ملا
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سیلاب نن د هغې په
سینه کښې بهیدو او د سترګو نه یې روان ؤ -

د دوؤ میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت ؤ ژړیدو - دده هر ساعت نه یې اوچې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلے شوے غونډې وه ملاله نۀ د ځان
د حاله خبر وه او نۀ د زوئے د حاله - په مزکه یې پرلت
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت ؤ - د ملالې کړوان
پراتستے ؤ - بېبس سر - خبر نه څنګه - داسې معلومیده چې
لکه د ملالې کړوان هغه ژوول پراتستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څۀ وو کومه چې ګلډین نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه یه چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړۀ یه یې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به یې تباه
کړه - باران - سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لړه

ډېره تسلّي کوله چې دَ ماشوم زوے پۀ وجه دهغې زړهٔ
ته وه. هغه هرڅهٔ به دَ سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دين دَ هرڅهٔ نه بې پرواه دَ افيمو
په نشه کښې نيم ويښ او نيم اوده وُ. هغه دهيڅ نه
نهٔ وُ خبر. ګل دين موچي وُ. په کلي کښې به يې دَ زړو پېزار
مرمت کولو. دَ افيمو نشې دَ هغهٔ نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ...... ملاله په پېغلتوب دَ
ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو دګل دين د سخت طبيعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خير دے دَ وادهٔ نه مخکښې هر
ځلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بيا ......بيا به
کهٔ خېرې هرڅهٔ سم شي ...... او دَ وادهٔ نه پس څهٔ
موده ګل دين سم دم وُ.. دَ ملالې سره يې ډېر ښهٔ تعلق
وُ خو رو رو هغه بيا په زړهٔ لار روان شو. سپکې سپورې
سټغې خبرې او رټل. هر وخت يې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ويل دَګل دين عادت شو. او يوه ورځ خو يې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګيره کړه او وې وهله نو دګل دين
په دې زياتي دَ ملالې زړهٔ ته لويه صدمه اورسېده...
او بيا دا څهٔ يوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول دَملالې
تقدير شو. دې ټولو ناراموته ملالې غاړه اېښودلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هرڅه هغې زغمل خو ..... يو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سينه کښې د سيلاب يو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا يقين و چې
هغه .... „هغه" نه وه څه چې ګلدين وائي .... ملالې د
ګلدين دا خبره نه شوه زورولے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه تور شو او د ګلدين نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مينه روس تقسيم شوې وه - د ګلدين زور زياتے ئې د
ماشوم زوے په مينه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدين دا خبره نه د هغې دپاره ښه وه نه د ګلدين
دپاره او نه د هغوي د ماشوم بچي دپاره ښه وه ....
هر څو که د ملالې د ګلدين سره هغه هومره مينه نه وه نو
چې څو او وه خو ..... بيا هم خاوند خو ئې و کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
واړو نه کرکه ورشي - خو هغه پوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدين نه دومره ويرېده چې
د هغه په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملالۍ دا باندې کړې یښه چې اووهله او په ټولو کښې چې د ریښې غوندې تېره لهجه کښې اووې «حرامونې» او د دې ټکي په اورېدو د ملالۍ په زړه هغه تیاره راغله کومه چې دېر طوفان د را ټلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سپېلۍ بې راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو.... چېپې چې وهلې .... د سحر نه مخکې شوئي طوفان د کمېدو یا د اوودېدو نوم نه اخستو .... کېدې شي چې دې چپو هغه لاهو کړې وې - څو په دې کښې چې د دروازې د لړې کېدو آواز ترغوږ وشو.... د ملالۍ د زړه دزا په زیاتېدو شوه - د هغې خیال ؤ چې چوړ موچي ګلدین راغلو، او خدائ خبر چې ولې نن د هغه راټلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو .... څو .... چوړ هغه نه ؤ دروازه هوا لړې کړې وه - په کور کښې کوټ روښانه وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغه د را ټلو نه مخکښې مخکښې د سیند نه یو منګے اوبه راوړي نو بیا به کټ شي .... هغې ماشوم زوئے په ژړا په کټ کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د وادۀ نه پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو د پاره ځي راځي .... نن خدائ خبر چې څۀ چل ؤ چې منګے په سر په دې لاره اویوله روانه شوه نو خپل پښې غلتوب ورته

را ځکېږي شو - په پېغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه - ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نهٔ وه - دوه کاله آګاهو یه چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره په دې لاره او بوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه او مجبوره نهٔ ښکاریده ، ځکه چې د ګلالین خیال او د ګلالین سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکاریدو څو هغه ټول خیالونه او څو بونه څونن دروغ ثابت شول.. ...دا ولې ؟ او دا ولې ، په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې مخامخ سیند ښکاره شو - چُپ چاپ نیلے غلے .... او خاموش خاموش بهیدو ... ملالې زر زر په تادۍ منګے ډک کړو او په تُند و تیز ګامونو کورته راروانه شوه او چې کورته راغله نو ماشوم یوړې ډېر ژړلي وُو - ځکه چې اوس ئې د ژړا په ځائے اوچې اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګے په کټ وبنج کېښودو - ماشوم ئې راواخستو خپلې سینې ته ئې راجوخت کړو او یوه اوږده ساه ئې واخسته د ماشوم سینې ته به رانږدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان اورسیدو - هغې داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړهٔ راټول غونډی شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ چې په دې کښې ګلالین موچي د پښو د ولچه په لاس په کوڅه راننوتو - او د راتلو سره ئې په مړاوي آواز اووے ......

درنه کار نه ؤ دا غلے ـ بس دومره پیسې مې گټلې وې چې
ځان له مې اخیستم او د چاښو د پاره مې دا پیسې دا وړل ،،
گلدین په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچې
کېښودو او د پیسو ډولچه ئې ملالې له ورکړه او ورته ئې
اووے چې زه حجرې ته لږ ځم چې راشم نو بیا به چائے څښم
..... ملالې ډولچه د گلدین نه واخسته په چارگې ئې کېښوده
او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واچولو او د سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پیشو راغله د پیسو
ډولچه ئې په منځې د چارگې نه راگزار کړه ..... پیسې تویے شول
او د ملالې سره غم شو چې اوس به څه کوم ـ اوس به چائے
د څه نه څخوم ـ اوس که گلدین راغلو او خبر شو چې
پیسې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي ـ هغه
خو به په دې تېر ما سختن ما د کوره اوباسي ـ او چې د کوره مې
اوباسي نو زه به چرته ځم ـ زه به کوم خوا ته ځم ـ زه به د
چا کوره ځم ـ

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو ـ ملاله هیڅ په
حساب نه پوهېده چې څه چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سینې ته پام شو ـ ماشوم نا جوړه ؤ ټوله ورځ
کښې ئې سینه نه وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه ـ د
ملالې سینه ډکه وه ..... هغې هډو نور سوچ اونه کړو
څو ډولچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

دوړې ئې کښې تښتې کړې - پښتېدلې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څهٔ ساعت پس چې ګل دین د جُبرې نه را غلو.... په
کټ کښې، کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چائې جوش یې راوا خستل او ګلدین ته یې په مخکښې کېښودل -
ګلدین پیالې ډکوله او پیالې به یې تښوله - ملالې په کسره
سترګه ګلدین ته کتل .... د هغې زړهٔ غوښتل چې را پاسي او
د ګلدین د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته اووايي چې
ګلدینه مهٔ کوه .... دا څهٔ کوې - دا چائې مهٔ څښه دا چائې
چې په کومو پیسو کښې پېښې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړهٔ چا ورکړے وے - دا
تهٔ لې خبرې کهٔ د هغې زړهٔ غوښتلے نو هم کولے نهٔ ئې
شوې کنه .... د هغې په زړهٔ یوه تیاره تله راوبله
راتله ..... سوچ یې کولو چې دا څهٔ وُو او څهٔ راپېښ
شو - دا نور غمونه کښي لږ وُو چې دا نوے غم یې د خپله لاسه
خپل ځان له را پیدا کړو .... ساک ترې نه سیلۍ اوړے
وُ - ما شوم هم د لوږې د لاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا یې زړهٔ ستړے شو - ګلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر یې تمام شو - او په سختۍ سره یې ملالې ته اووے ...
څهٔ له یې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې؟ پیسې ورکړم
د څهٔ پېټرې ورکړم .... دے سینې ته یې واچوه کنه؟ ....
په سینه کښې څهٔ دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیښو توی کړل - او ماتاله چاپي د خپلي سینې په ښو کښې
پټې کړې - هغه ګل دین د کټ نه را ټوپ کړو - څنګه د کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه یې راوچته کړه او چې را
خطا یې کړه نو ملاله څو څو شوه څو د ماشوم د سرنه یوه سره
داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تپه کړیکه او بیا یې څو سلګۍ اووهلې او غلی شو - ملالې
د زوی د سرنه د وینې داړې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پریوته - او ګل دین ؟ ګل دین را پاسیدو - ملاله یې د
څو نشتېقې نه اونیوه را وچته یې کړه - د هغې مخ په وینو
لیت پیت وه او په داسې حالت کښې ګل دین ورته اووې چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه یې - څه او څه د دې
کور نه چې کوم څوا د ې څو به وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوی راپورته کړو او نیغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سیلاب را غلی ؤ - سیند په غورزنګ ؤ چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
را غله - د نورو چپو نه لویه ډیره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه د دې مور وي هغه
مور چې دې یدلې نۀ وه - چې د هغې په سینې دې چرې
لوبې نۀ وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه
چپې خپله غیږه خوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
د دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زۀ دې په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غبرګنبې ځاے درکړم او ملالۍ خپل زوے په سینې پورې کلک
ونیولے د غه چیپې ته ځان او سپارلو او د غه لوېې چپې ملاله
په خپلې غبرګنبې وا خسته او لاړه په قلاره شوه. اوملاله
دَ سترې زوند دَ ستومانو نه دَ تل دپاره خلاصه
شوه -

اِنسان اوٗ انسانیّت

(اسوېلے) ...... دَ دې دنیا په مخ ډېر داسې زړونه شته چې
ډېرو غمونو پکښې تناکې جوړې کړې دي -
ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه
دډېرو غمونو دلاسه
سُورې سُورې او غارغار دي -
ډېر داسې پلاران شته
چې په ژړا ژړا یې سترګې کوغالوته پرېوتې دي -
ډېرې داسې میندې شته
چې په ژړا ژړا یې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي -
ډېرې داسې تورسرې شته
چې دخپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ یې ځوانۍ دَ خاورو
سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه یې په اورستې شویدي -
څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -
مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -
ارمان چې دَ ګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځوانې مرګانو
دَ خپلې بوډۍ مور
دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غمژپلې مور دَ زړهٔ ننه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے
هغه فریادچې عرش پې په لړزان کړے وهٔ -
چې فرشتې پې هم په سرو سترګو ژړولې وې
ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو خو
د پلار د سترګو نه داروان هغه سیلاب لیدے شوے کوم
سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او
ښارونه ورانولے شي -
ارمان چې د ګلاب په رنګې
شیمه خو راشاه زلمو خو د خپلو کونډو تورې سرو
هغه سلګۍ اورېدے شوې
چې کومې ښلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او
پرهرونه جوړوي -
اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه
ته کښې د خپلې غم ژړلې مور فریاد نهٔ اورې
اے د خپل پلار د زړهٔ ټکورې ګلابه -
ته کښې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان
د رنو رنو اوښکو سیلاب نهٔ وینې
اے دچا تورسرې د ژوندون مدکرېه ګلابه ته د خپلې تورسرې
د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد
نهٔ اورې -
اے بے غمه ګلابه دغه سلګو خو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے .

دغه د پلار دَ سترګو اوښکے خو کاڼي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي اوتهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غبر نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به دَ پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے .

خدائے ګواه دے چې تا به دَ خپلې مور په تندي کښې دخفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے .

تهٔ به دَ پردو پلارانو دپاره دادو وې

تهٔ خو به دَ پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې دا سې دَ صبر څادر اغوستے دے ؟

اے دَ پې غمي په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهید ه سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې دَ مور په تندي کښې څهٔ چې په تول مخ کښې یې کندې کېرې جوړې کړې .

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ځنت نیولے دے - په هرڅا ستا ګمان کوي

دَ هرڅا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به !

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښـکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل نخو کړانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه خو

د رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پیلا رنځو د ورکې په تشکل کښې دے - او په دې تشکل

کښې ئې د هر مخ جائزه وا خسته هر تندي ته ئې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې وا خسته

خو ګلابه ستا په رنګې مخ د بل چا نشته

خو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وایم چې ستا پیلا ربه

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

که مړو د پلار کونتیې ملا چرې ییدے شوے

که مړو د مور پرهر پرهر زړهٔ چرې کتے شوے

که مړو ته د خپلو تور سرو خیږې ګرېوان او بیرسرونه نیکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي راژوندے کړے وٌ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سیلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے خو ګلاب په دا سې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

سېلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې ځینې کړېوان
او بېرته سر نهٔ ښکاري - چې هغه خپلې خوږې مور له ډیوې ځینې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قلار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې د پاره اوښکي
نهٔ څڅوي چې ګنې ته دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړهٔ دا وران
ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
ته دې بیا زړے ماځیګر مُسکے مُسکے په کوټه راننوځې او د
مور زړهٔ دې در باندې بیا راټول شي -

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده
ددې هم په زړهٔ کښې بس اکّې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه بچیه سر را پورته کړه

او مال د دواوو، صرف د دوا و خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خبر دے

بیا درسره زه دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نه کوم

بیا به دې د خوب نه نه راویښوم

بچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولیو، د زړه د سر د پاسه څونه وے لګېدلے هغ ؟

ته څوبز شوے څو نه وے هغ ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي و وچې " وئ مورے مړشومه "

تا ته مور ژړ ژړ شه. بچیه ! تا زما انتظار ولې نه کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به د مور نه د تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر را پورته کړه . بچیه

دا ټول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زه درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نه څڅوي -

زه درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نه اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به ستا مور د خپل خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او د لته
تا سره نژدې - ستا په څو (کښې) او ده شم
چې زه هم را شم او په دې خوشي بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څو ا په څوا او ده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په ځنګ کښې ښخه شم - نو زما
ذړه ته به څو مره تسلي اوشي - او ستا څو ره وور زړه به هم زما
په را تلو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشي بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلیو ګلو او طوفانونو کښې - په دې غمو په دې تمرونو
کښې څو مې دا سې یو اځې پرېږدونشي ......

رونو - خویندو رونو ! د ګلاب د ژوند درد به لې قصه به
دا وخت نه ځېږم . د هغه د ښځه سرې توپ یا نه به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سېوا بل څه نه وو -

زه صرف دا ټېس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څو ندې انسان په سینه کښې سړې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پا سېد و او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ځې خپله لمن دا غدار ه کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کښې د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندي
پښتون سره هم کښې څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
نامې پښتانه شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په خړسیلاب
کښې لاهو شي ، او د ګلاب غوندې د نېکو او خوږ خوږو انسانانو
په وینو خپې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه
خو د داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
د پاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بنې آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان ، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کورے ډېر
په مشکله پیدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بنې آدمان
قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بنې آدمان ټوټې شه -

رونې د غه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب ، ... د ټن نه څلور کاله آګاهو
یوه ورځ ..... د ماښام په خړه کښې .... ستړے ستومانه په تند و

ټټر و قد مونو د ښارنه کورته راروان وُه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب ټن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه ځونن د ګلاب زړهٔ څه بې واره غونډې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کر کښې شهيد
ته راؤرسېده و نو ...... درې ډوبې ډزې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د شپېلۍ نه راؤوتے، او د ګلاب په سينه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب يو څو لتې
او ټکولې - ګلاب يو څو فرياد ونه اوکړل - او بيا .... بيا د
مور نيازبين روے يوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په يو ځو راؤچلېده ل -
ټول را غلل - ورېره - زانهٔ ښځې او سري ټول راغلل .....
په دغه ښځو کښې يوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې د ملا
ټېر ټې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تير د تماچې د درېو ګولو درې ځاېه چپ چور کړے وُه....
مور راغله - خپل نيازبين روے ئې چې په وينو کښې ککړ
اوليد و نو .... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بيانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ د ګلاب د مور د ښونتوب حالت په کښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنوونکې لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختياره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلي .... لویو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل ...... خو په ژړا خو چرې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د خپل زوے، په وینو لړلے سر په خپل پښتون باندې ایښودلے وه - او په ژړا کښې چې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني مرګه ګلابه تا خو څه جُرم نهٔ وُ کړے چې ظالمانو در له دومره لویه سزا درکړه - تا خو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې ویلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو د حقې وېناکنې دومره لویه سزا وي"........

رونو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تورسرې بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي ځلور کاله د ګلاب د مرګ اوشول - په ځلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو خندا خوره نهٔ شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د ګلاب د تورسرې آهونه ساړهٔ نهٔ شول -

خو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اے د ګلاب نیما غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نهٔ دے ..... بنې آدم مړکیدے شي خو انسان نشي مړکیدے - ګلاب انسان وهٔ - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یو مینه وه - یو محبت وهٔ یو خلوص وهٔ، نو مینه او محبت چرې هم نهٔ مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. ښځورې دي هغه مېرمنې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي . ښځورې دي هغه پلارانې چې د ګلاب غوندې زامن يې لوئے کړي دي . ښځورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د خوږ ارمان د څښتن توب نوم ورپورې دے ..... او ځکه خو زه دا وایم چې ګلاب ژوندے دے . هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې کلي د دې علاقې به پښتون هم ژوندي وي . او اے شهیده ګلابه د شهادت دا لویه مرتبه دې مبارک شه زمونږ دا ایمان دے چې ته به خوا خپل خدائے په خپلو رحمتونو کښې نغښتلې يې . نو اے خدائے بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه .

دوه ياران

عَلَمه يو تر بل ځاربېږئ ـــ

دنيا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنيا فاني ده د دنيا صورتونه د ساعت ګړي مېلمانه دي هيڅ پته نه لګي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي - هيچا ته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندے يم او که نه - تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، يو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بيا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوند؟ ځکه خو هوښيارانو تپه کړې ده چې ـــ

عَلَمه يو تر بل ځاربېږئ

دنيا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

خورا ځئ چې لږ د دنيا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې اوګورو چې دا د دنيا خلق تر څومره حده پورې ديو بل ته قربانيږي - څومره کسان دي چې زړونه يې د انسان او انسانيت په مينه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړه کښې مينه محبت او همدردي لري - په سلو کښې يو کس به ګني داسې وي، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې د هغهٔ په زړهٔ کښې د هر چا
د پاره، د نوم اِنسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال نو نا ممکنه ده - زما په خیال نو ناشونې ده .....
نشته او نهٔ زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوؤ، خو دغه دوستي، دغه ورور ولي او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړه قبرونو مړه ښېرو"
لوظونو باندې اوشلیږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات ختې به مې هېرنشي - او ځکه به مې
هېرشي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم تر څهٔ
کم نهٔ وهٔ، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې اېښودو ځائے
نهٔ وهٔ .... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړه د دوه ویشتم کال
په څو کاټ قدمونه اېښودلي وُو، دواړه د یو کلي وُو، د یو کندي
وُو، او دواړه یاران هم وُو، ..... شپه ورځ به یو ځائے ګرځېدل -
یو ځائے کېښناستل او یو ځائے پاسېدل وُو ..... دواړه نبهٔ دوستان
وُو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په ښېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په ښېره ناسته
وه ..... خبرې کړې شوې ..... او دغه ګړې خبرې ګرمېدې

کرمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے ګرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د ټپوړ لندې او چوړ لېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پرړېدو
.... لاړو احمد د یوې کونترې دسره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم دور دَ
دنیا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وُه - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وُه چې لالا د کونترې په تس
کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
د مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کانړې
ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه او چاؤده، او نهٔ دَ آسمان نه کانړې
او ورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
دَ آسمان نه کانړې ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وُه چې خپل دوست
د زړهٔ په سر او ویشتو، نه ..... داسې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په
سر ویشتلې دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ
یوې کونترې دَسره زاره وي، .... نو ځکه خو نهٔ مزکه چرق
چوي او نهٔ د آسمان نه کانړې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو، ..... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مورهم ورله دَ وادهٔ هغه
جوړه را وا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په پیانګ اچوله .... او

هم هغه د وادهٔ کوله ګټلی ئې ورته په سرکوه چې په کوچې باندې به
دهٔ دَ وادهٔ څهره تیره له ..... دَ ګلاب مړے ، لکه د وادهٔ د زلمي خاوُرو
ته او سپار لے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدی چې د ګلاب مور لکه د لیونو د ښېښې په څوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهې پرېږدئ چې دَ ګلاب څوېندې د دور په قبر څورې
ورې پرتې وې ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوۓ په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې ځهره غوړ وې او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دیڼګټ غږ وې ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په څوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهې - تر
څو به د ګلاب څوېندې د دور په قبر څورې ورې غوړ پرې لې وې
تر څو به ئې پلار هره ورځ دَ زوۓ د قبر د پاره نوې نوې ځهرې
راوړې او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالالا لا کوې - د مزګې مخ سوړ
دے هر قسم زخمونه دَ وخت سره سره پخپله څوله ورولې ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د ځپل
څوږ دوست په وینو لړلے شوې وو چاړې د څلورو روپو د کوټ د پاره ځپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُو ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پیشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوُروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو
لویو فولادي تمبو شاته ، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږې - په هغه ځان له کوټه کښې ز لیمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه ، چې په سر ئې لا د وادهٔ ځهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پیالنګ

نهٔ وهٔ اوورېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بنديوان شو، دَ احمد مور
هم د زوئے د څهرې ليدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ
رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي
ليدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا تر غه شول، دَ شګو کوټنۍ
دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ..... احمد په ژوندونې لاړو
.... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ کلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې دَ
راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ په احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند
نه ئې ټوله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د کلاب څهره د يوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - اوځنګه به هېرېده؟ ولې کلاب کښې دَ
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، يار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې
باوجود هم دَ کلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه يوه ورځې
اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ سکه کورکمان، غوندې سونډه
توره بڼېره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو احمد! او ښکلے به ولې نه ښکارېدو، آخر ځوان وه،
زلمے وه .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته، د هرچا نه يې بخښنه
او غوښته، او چې زغم يې تمام شو، نو سترګې يې پټې کړې،
آوازې د دو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه را واپس شول...
رونړو زه تاسو ته نشم ويلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او خوېندو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه د دشمن مې
د داسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې آزاره ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ
احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وه، يقين
او کړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نه وه کړے ....
خدا ے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څه وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې
ټول عالم په خوږ خوب اوده وه، چې په دغه وخت کښې دوي
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به
د احمد څه حال وه، چې دغه وخت به احمد قدمونه څه رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څه رنګ ولاړ وي - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه
وخت به احمد څه ويلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله ال اولاد چې د داسې ورځې نه او ساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه او ساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته را ورسولے شو، .... څټ يې مات وه د احمد مور سور رومال دَ احمد

د مات ټټر نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې سور ساتلی وۀ، چې د وارۀ د سکروټو په شپه به پرې احمد له پټه کوته تړي - د احمد مور هم زوې ته دوارۀ جوړه وا غوښتوله او د وارۀ ټوله او ګنګل یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وۀ - په مخ باندې یې د ژوند ټول نخښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښې د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه وخت څۀ کړي دي هغه نقشه زۀ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد او بخښي ..... زۀ منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې ګلاب هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وۀ،

خو اے دوښې! اے د ځوانۍ په مینه مستو دوښې - اے د غفلت په خوب اودۀ دوښې د خدائے خاطر اوکړئ چې لږ سارۀ خورئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل که هر څو انسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - - دا شئ به دې خپلو زړونو کښې مینه محبت را پیدا کړئ د انسان سره مینه اوکړئ چې خدائے درسره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه مو ښائسته شي -

عالمه یوتوسل زادینزئ

دنیا فاني ده مېلمانۀ دي صورتونه

تربور

د زړه پرهرونه که په ژړا رغېدې شوې نو ما به د اوښکو په ځای کې په وینو ژړلي وې. د زړه زخمونه که په ژړا جوړېدې شوې نو ما به په رڼو رڼو ژړلي وو. خو دا زما د زړه زخمونه چې زه يې ناقلاره کړې يم ـ او دا پرهرونه چې زما د شونډو خندا راشوکولي ده دا زخمونه او دا پرهرونه نه په ژړا رغېدې شي او نه په انګولا ـ

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته ـ ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نه وي راپيدا شوې ـ ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نه وي رانژدې کړې نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نه شي راپيدا کېدې ـ سکون نشي راپيدا کېدې ـ اطمينان نه شي راپيدا کېدې او زما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي ـ تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې د غم او افسوس رڼې اوښکې ځلېږي ـ اې لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو ـ د انسان د زړه نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل ـ انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې راونغښتې شو ـ انسان څولاړو حيوان شو بلکه په

ځني موقعو کښې خو انسان د حیوانیت د درجې نه هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان وینې څښې - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قایمه پاتې شي - چې دا دنیا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرخوا ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرخوا ته پکښې مینه او محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري - چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه اوګوري   تربور زمونږ رور دے - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیارېدے شي - خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم کنې څوک چاړه راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نه مني چې یو رور دې راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشرې

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور
په کرکجن نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
تربورته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور مونږ
خپل میراث خوړونکی ګڼو - تربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون
هرڅهٔ زغملے شي خو خپل میراث خوړونکی نشي زغملے - هرڅهٔ برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نهٔ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نهٔ وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترګه نهٔ کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خوا خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خونړۍ ورانۍ کړې - ډېرې تورسرې ئې کونډې کړې ډېر
ماشومان ئې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونړۍ د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نهٔ ده - د کلونو خبره هم نهٔ ده -
د دوؤ میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماځیګر نمر په زیړیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې ټمرخېل مخ د تاتړې دغرنه دپناه کولو دپاره په تُندی
تُندی مخ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
خپلو ځالو ته په الوت وو الغاو تلغاو ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاو تلغاو کښې ملوک خان د جوارو د پټې ته رمېچ په لاس راووتو -
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندې ئې لاس کېښو ټمر پرېوتُه
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډېر
سترے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه را اووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو ، اودس چار اندام ئې اوکړو - اُو هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې ونستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدایا ایمان مې نصیب
کړې " لاسونه ئې په مخ رابنکل او نېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سپفور داسې ډېر په زړهٔ رااووریدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نیاز بین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سپفور سره خبرې کولې را روان وُه او چې د شهید کنډاو نه
را واوښت او نو ناڅهانه د پودل خان د ټمانچې د نلۍ نه سرې ګولۍ
کړسې لمبې اووتې او د ملوک خان په سینه کښې یخې شوې -
ګولۍ یخې شوې او ملوک خان هم یخ شو - هیڅ ئې او نهٔ وے -
چف ئې رله ئې د خولې نه او نهٔ وته صرف دومره قدر له ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلي ځوان د پوردل خان ترېور وه - ترېور! چې موږ ورته د بېړې بوږ وایو - ترېور چې موږ یې دښمن کڼو - د پښتو په لغت کښې ترېور د دښمن دویم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز ترېور دښمن نه دے ورور دے - ترېور د بېړې بوږ نه دے ملاتړ دے - ترېور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه یې په رګونو کښې ټوپونه وهي - خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده او خپل د تره زوے یې شپږ ډزې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - د بده چارو یې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو کاش ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه و چې پوردل خان ته یې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان ترېور و - او د ترېور خبره پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه یې داسې اوویسته چې د ترېور په سینه کښې یې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپڼوږ هم خپل پلار جوړې د بس یاد بده و - ځکه خو یې داسې چې صبرې ګوله - خو ماشوم سپڼوږ نه وه خبر چې د هغه پلار د ترېور ولۍ د سره ذار شو - تېر ما سختن چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپڼوږ د پلار لاری

ته په کتو کتو کښې اودهٔ شوے وهٔ خو په خوب کښې به ئې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
دَ پلار د مرګ ټول ننداره لیدله ځکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نهٔ شوې - دَ سپفور ژوند یوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به دَ دهٔ په ماشوموشونډو خوره وي - دَ
ترېورولۍ سلګۍ - دَ کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ دَ زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا دَ ترېورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسوېلے) دنیا د غمونو کور دے - او..... واقعي چې دنیا د غمونو کور
دے، که دنیا د غمونو کور نۀ وے نو نن به سپفور ماما داسې
لېونے سپېلنے نۀ گرځېدو، نن به سپفور ماما داسې ځېرې
گرېوان نۀ گرځېدو، .... مال شته خو د سپفور ماما چا مي
شلېدلے دي - دولت شته خو سپفور ماما لېونے سپېلنے گرځي.
ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے د هر مرض دارو نۀ دي،
دولت د هر مصیبت علاج نۀ شي کولے - اے په دنیا مېنو رونړو
راشئ دَ سپفور ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په
دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفور ماما دَ قصې نه
سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نۀ شي اخستے.
صرف دولت انسان له خوشحالي نۀ شي ورکولے، بعضې وخت په
شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جایداد کښې هم
انسان بربنډ شي، دخندا شي..... زۀ تاسو څه نک پوهے کړم
رونړو، زۀ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم رونړو، چې
راشئ، اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې لگول پرېږدئ....
دولت ته جنگونه او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل
ایمانونه مۀ خرڅوئ - خپل اخرت مۀ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیر ونه مړ ځخړي کوئ ، ځکه چې دولت هیڅ څوک نه دے ، دولت هیڅ نشي کولے ، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے ، هر مصیبت ترې نشي اخستے . هره خوشحالي ورله نشي ورکولے ، کهٔ دولت او جایداد د دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفور ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وُو ، نن به ئې دَ سپفور ماما د درد منلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وُه ..... څو مره لوئے غم غریب ته ورته غاړه شوے دے . انسان ډیر سخت دے کني نو پکار خودا وه چې سپفور ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړئ ته راړولے وے ، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے ، چې د خپل زوئے سره دے هم د تورې لحد تورو تیارو ته تلے وے ، خو سپفور ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه او نهٔ زړهٔ ته ، ځکه چې ځان خوږ دے کنه ، ..... ډیر خوږ دے . د مور پلار نه خوږ . د ښځې نه خوږ ، او د اولاد نه هم خوږ ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ماځیگر سپفور خان دَ پټي نه ستړے ستومانه راغلو ، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست . چې خدائے خپل زړهٔ ورته څهٔ اووے چې تیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته ، په کټ کینې ئې ځان ته کېښوده ، او دا ئې خیال وهٔ . چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډیره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده ، هسې نه چې زنگ شي .... سپفور خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کېنې دَ سپفور ماشوم زوئے شکور راغلو

..... ر بابا را چڅه دې هغه ..... د تماچه دي ...

څهٔ کړې هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زهٔ په ډزې اوکړم» ...... نه چې چې ته لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې بنه» «نا مالا اوس لاکه زهٔ پرې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مهٔ کوه ورانے»

«نا زهٔ به پرې ډزې کوم»

«نهٔ منع کېږې؟ کهٔ ورانے کوې نو اوبه دِلِم»

وهٔ سیفور خان تماچه راوخسته، دهغهٔ دا خیال وهٔ چې تشه ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، .... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وې بابا بیا به نهٔ کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړي چرګ په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په وینو لیت پیت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل ډز اونهٔ کړې بابا» ..... او یوه سلګئ ئې اووهله .... او دغه سلګئ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو- مور ئې په مخ رابانډې کړې، د سرو ویښتهٔ ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولے وہ .... حق حیران وہ چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومیده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوے په سینې پورې
نیولے دے، چې دا خپله ساه دَ هغهٔ په وجود کښې داخله کړې -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې دَ سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا او غړیږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو .... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور د ښې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا او غړیدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... دَ سپفور خوله دَ شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... دا سې ښکاریده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، دَ خپل خوږ زوے وینې، د خپل نیاز بین زوے وینې
.... او د لته دَ سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه ئې اوو هله - جامې ئې او شکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لیونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ دَ شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوے مخ او کتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...
په لاروکوڅو کښې به ګرځي - شلیدلے جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل چپ خاموش، پیتې سترګې زورېدلې، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... او! سپغور ماما د څه په لټون کښې دے .... د سپغور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا کیږي، .... خو اے بد قسمته سپغور ماما، شکور به پیدا نه شي۔ شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نه دي راغلي، هغوي بیا نه دي پیدا شوي۔ نو ته څه له زورېدلې او تیتې سترګې ګرځې، ته ولې داسې سړو هلې بروهلې ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې .... اے بد نصیبه سپغوره - اے بد قسمته سپغوره، زه څه او وېم چې ته څومره بد قسمته یې..... ستا لاسونه د خپل ماشوم زوي په وینو لړلي شوي دي؛ تا خپل نیازبین زوي په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؛ څکه ته لیونے شوے؛ څکه ته داسې سړو هلے بروهلے ګرځې؟

اے رو ڼو! اے پښتنو رو ڼو! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څه جوړ کړي دي، چې هرڅا به یوبل سره ښکار کاري تا چولے وي، چې هرڅا په یوبل او د لڼوئے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخرو ګرځي - د شرافت معیار کښې تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار کښې وسله شوه،

مه کوئ رو ڼو بې ضرورته وسله مه ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره څوانې دې ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلې
ئې د ګل کېدو نه اګاهو اوړولي - نو اے دوسلو خاوندانو د خدائے
خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله د پس
بې اعتباره څيز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا د دې غمځپلي ژوند
خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا
پښتون به څودتوب بدل کړي - د دنیا د غمونو کور دے دلته
غم شته - مصیبت شته - پرېشاني شته، او ددې غم - مصیبت
او پرېشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائيداد -
په عقل ستا د رنځ علاج کران دے - هغه چا ته کړي ده چې -

ــہ

دخدائے په لوئے کرم به کښېنږي
په عقل کرانه ده زما د جانانه

اَحمد

(اسوېلې) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو
سېلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا
غم دا غشتووے نو مابه درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ......
کهٔ زما وس کېدے نو مابه ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور
ورکړے وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پټاهي ایښودلے وے -
مابه ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبڼې قلارې کړې
وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه
سوزي چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوږېږي چې
پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې
د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالوټلے وي .... ته څومره
بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا
راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائےشته چې ماته دا خپل
زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......
ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما د
شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې
آفتاب ستا زوۓ دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه
وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مشرے زوے وۀ ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وۀ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټے لږ سپک شوے
وۀ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ماشومې تختې اخستې
وُو ..... آفتاب د پېروان وۀ کنه ؟ د پرشوخ وۀ کنه ؟ ....
تا به د هغۀ نه همېشه سرټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغۀ شونډه ښنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوے غوندې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وۀ .... او مشرے زوے د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن
تۀ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... تۀ غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۀ ځوب اوده شو، او تا ته یې یو نۀ هېرېدونکے غم .... یو نۀ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمدۀ!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تۀ هېره وې .....
ستا درد که هر څو نۀ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تۀ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تۀ به دې غم ته غاړه
غږېد ورځې .... تۀ به دې درد له سینه په سینه ورځې ..... تۀ انسان
یې .... تۀ مسلمان یې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدې ..... راځه بوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو رڼېکي مه توېوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ..... پرېږده چې دا ژلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېر کړي ..... دا پاسه ..... راځه ..

رونړه! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونړی یو نرے نروچکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نري نروچکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه حوصله او لوئ زغم پروت دے ..... د احمد د ژوند نور حالات به پرېږدو - د اړه واقعات او د اړه حالات به نه راياده وو..... خو د نن نه پنځلس ورځې آګاهو ددې احمد مشرے زوئ آفتاب سحر وختي په سائيکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله مدکړوسره سکول ته روان شو ..... ته له ورځې په سکول کښې سبق رووېلو او ماسپخين پاؤ باندې يوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائيکل سور د کلي په لور راروان شو ..... د ټولي ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وؤ ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وؤ ..... په خپل فکر کښې د کور په لوري روان وؤ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړه کښې کوم خيالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......

خدائے خبر چې دغه وخت به آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ويل ..... خو چې د ميچني پهاټک ته ورنږدې شو ..... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه ميله لرې وؤ ..... نو د مخې نه يو ټرک تکه راجل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو ..... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبره وه خبره وه ..... نو دغه خونړي ټرک لکه دیو مست
هاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه ..... یو درز
اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غوندې کړیکه یوه ذړه
بوګنوټکي غوندې کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت
وه په دغه کړیکه کښې څومره درد وه په دغه کړیکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې څو د ځوانو شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو رامنډې کړې او
چې آفتاب له راورسیدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
خړپړ .... په وینو کښې لیت پیت خپل خدائے ته رسیدلے وو
..... د ماشوم آفتاب سر د خونړي ټرک پایو چخړې کړے
وه .... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذړه بوګنوټکي ننداره
اولیده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅیدې هرچا ژړل ...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسیدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دې سپې ښکارید وچې لکه مسکے وه
تابه نه وے چې آفتاب مړدے .... تابه نه وے چې آفتاب
یو بې پرواه ډرائیور د خپل ټرک د پایو د لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ټرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تورې تانه د ټول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې رامنډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په ذړه تیاره راغله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړے شو .... مور دغه سیځ

اواز او نهٔ ز غملے شو .... مور بې هوشه ، دَ ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه ، او پلار سر توری سر او پښې ایله پښې د خپل زوے
دکټو دپاره په منډه را خلاص وه .... رونړو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ دد غه نقشې دلیدو او اوریدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر دپاره جدا شو...
شهین خاورو ته او سپارلے شو.... مور دې او پنا کانې وکړې ....
ډیرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړې په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنیا وران شوه ، د آفتاب دَ
سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه ..... چا ویجاړه کړه ؟ .... دَ تهرک
دیو د داپوړ لږې غوندې بې احتیاطیه ..... د تهرک د دې داپوری
لږ غوندې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... دیو مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو.....
څومره کورونه دَ تهرکونو او لارو د داپوړانو وران کړل .... څومره
کلونه ئې اوړ ژول ..... څومره کلیه ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے رونړو ولې ! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلئ ..... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تورسرې کنډه کوئ .... دا ولې دَ تورسرو خوبې ورانوئ...
مهٔ کوئ رونړو مهٔ کوئ - اے دَ تهرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روشئ لږ په قلاره شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غوندې فائدې دپاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جُرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تېرک خاوندہ چې آفتاب دې دخپل تېرک دلاندې ځړې
کړے وهٔ .... تهٔ څهٔ خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوے په قبر پهٔ ژړا تېره
کړې ده .... تهٔ څهٔ خبر یې چې دده د زړهٔ نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... تهٔ نهٔ یې خبر چې د دهٔ د زړهٔ د تل نه را ختلو سوو
لوو فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نهٔ دي پرېښودلي
بين
..... احمد مجبور وهٔ .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز
آفتاب په دې لوېې څو شې بیابان ادېره کښې یوا ځې نهٔ شو پرېښودے
..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تېرک خاونده ،
راشه لږ د احمد د زړهٔ په برېدو کښې اوګوره چې ستا لږې غونډې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زهٔ دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تېرک دراپوړه په دې دلیل به تهٔ د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالیٰ به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اے رحمه راپاسه - را څه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نهٔ دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړهٔ دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوېلے) ه سحر شي، ماښېښين شي، ماځيگر شي ماسختن شي
دَ ژوند گـهړۍ کمېږي ناگهانه به پوړ شي

او دَ ژوند گهړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره
روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي
د چا د ژوند ډيوه بخوا گل شوې ده او د چا دَ ژوند ډيوه بس په سلگو
ده ..... دَ گل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....
بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه
به ئې گل کړي ..... او بيا ....؟ ددې آبادې او ودانې دنيا نه به ....
د غمونو مصيبتونو او تکليفونو دَدې دنيا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته
او رنگينې دنيا نه به .... دَ گورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي..
د قبرستان هغه چُپې چپيا ته ورسي .....دوه لاس او دوه پښې به
د منونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟
بيا به د غه تور لحد کښې ..... بيا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې ....
نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته
نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد گيرنې .... زوے نشته چې د فرياد
سره را منډې کړي چې .... « ولې بابا... څهٔ تکليف دے درته - سر
درله او منډم پښې درله او منډم » .... لُور نشته چې د وۍ سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجه نشه ..... "څه دي؟" بابا - ولې بابا ... خبرشه بابا - د .... چې کړي

مورنشته ..... خپل نشته - پردے نشته ..... یوځان .... یودَ لحد

تورې تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل ... عمل زمونږ

د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل

به په مونږ د لحد سختئ اسانه وي .... تورتیپ لحد به رااله روخانه کوي

عمل به راته دَ لحد نه سرې سروتهکې جوړه وي .... سورتنور به راته

تښې نه جوړه وي ..... او په دغه سروتهکو به مونږ تر قبض و

په دغه سورتنورکښې به مونږ وریتېږ و ..... ډېر سخت مقام

دے روږو ډېر سخت .... دَ دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......

دَ ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دے ..... راځئ روږو

چې هغه سختئ ځان ته آسانې کړو .... راځئ روږو چې دَ لحد سرې سروتهکې

په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرَې په رڼاګانو

بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان

شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو او د نفض کینې

او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کورکښې د غوښې په دغه بوټي

کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت

راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!

چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه ، چې

انسان پرې انسان خپلولے شي ..... چې انسان پرې انسانیت خپلولے

شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله

صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د انسانیت له معراج

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کړو .... دا ځکه چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څهرې په ځاے د انسانانو د کړکو د نیے رنیے او پاکې پاکې او ښکلې
څهرې شي .... ګلونه شي .... امیلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه ... د ګلونو د امیلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړهٔ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څهرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چاپېرن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ
رونوچې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرمسکے شي ...... راځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خداے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... دا موږ د کلکېچونو ..... پېچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو ....
سمه لار موږ ته ښکاري ده .... په کندو کپرو سرېو .... نېغه لاره موږ ته ښکاري
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر ترکومه به موږ دغسې ټکرې خورو ....
ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه ..... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا منزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... او هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لا د ختمه شوه نو بیا؟ ..... ځه په وروستو هیڅ هم نشته.... ځه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکوړه په کږ کږکړې دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډېر ژور .... لکه کوهے لحد .... دغه زمونږ کور دے ..... دا ښکلي موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایېدادونه به شاته پاتې شي... په دغه تنګ تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ شي .... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت به زمونږ د پاره لړمانان شي .... دَ یتیم حق به راته خاماران شي ..... دَ مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسوېلے به راته لوګے لوګے او تورې تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر دَ لړمانانو نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده ، په شودو کښې اوبهٔ اچول پرېږده ، ناجائز کاروبار پرېږده ، ملاوټ پرېږده ، غل بازاري پرېږده- کهٔ ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانژدې کړه .... دَ یتیم په سر دَ مینې همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... رونږ او وېرېږئ د یتیم دَ ژړا نه ..... دَ یتیم د سترګو هره اوښکه کور دے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کور دے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسوېلے به مو کور دے لوګے لوګے او ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ ..... په دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې ليکلې دے .... نو د داسې حقيقت نه سترګې پټول کنې هوښيار تيا ده؟ .... د داسې حقيقت نه بې پرواه کېدل کنې عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښيارتيا نشي وئيلے - دې ته عقل مندي نشي وئيلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهئ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحيح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدايه! ته انسان په صحيح معنوکښې انسان کړې .... اے خدايه ته مسلمان په صحيح معنوکښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنيا کښې د ژوند په خوند پوے شي - آمين

ه

سکر شي - ما سپنځين شي ماځيګر شي ما سختن شي
د ژوند ګهړی کمبخې ناګهانه په پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library